

II.
C. 10288.
e 18

✓ 10288. II. C. e. 1. 2.

S V E T E

T E R E Z I J E

PREMIULEVANA

in

PARSERUNA POGOVORA 32 BOGAM,

za nenam popisam svoje mladost in za nekterama
nenama uka.

Iz menih pisem okrajwal Simon Buhfelner,
fajmowter na Némuckem,

poslovénil

Josef Burger,

duhovnik ve Lublanske duhovništvu

V2 LUBLAN2.

Natisnil Josef Blaznik, 1854.

Ima na prodaj Leopold Kremzar, bukovez pod Tranco
Nro. 12.

Vz natis téh bukv so milostivz Knez Gospod Gospod
ANTONI ALOJZI,
Lublanska ukof, dovolila 26. sveqána 1834.

PREDGOVOR.

Od pisem svete Terézije je rekël Lalemant, veleki učenik na Frantozskem, de se že nar lepšim pismom, kô jih je kedej duh Bôxji ljudem vdal, sméjo meriti. In učenec wkofo J. M. Zailer na Némwckem je rekël, de od svete Terézije učit se tudê wkofov ne bodê sram. Torej se mladim ljudem, jih nape. late v Bôxje kraljestvo, tudê nêy kej bolêga ne more datê v roke, ko popis uene mladostê in uene premiwlevána, de se uye iz uene skuwnê ogibatê se nevarnost zveliyana, iz uene pokore spreobérnitê se kô Bogu sê uêlem sernam, in iz uenêh premiwleván prav molitê.

Ne dajmo se vândêr zape. late že mislêma, sê kterêma je souvaxnek vsêga dôbrêga tudê sveto Terézijo skuwal, de namrêy yistost sernâ in druge yednostê svetnikov nêso vsem vê zglêd, ampak le nekterêma posebno izvo. lenem in oblagodarjenem duwam. To, je rekla sveta Terézija, je lèxniva ponixnost, sê ktero nas satan zadržêuje trûditê se za nebosa. Sej uerêv, kedar koga vê wtevilu svetnikov postavê, le to pravê, de je vê nem gorêla tista yista. lubêzen do Bogâ in do blixnegâ, ktere je trê-

ba vsakemu kristjanu, de zamore vzet bitz v nebesa, kamor le tiste pridejo, ktera so yista-ga serpa (Mat. 5, 8.). Vsa tedej imamo ravno tiste poklin, ke so ga imela svetnike, ktera se zde v nebesih vesele, in smemo tudi ravno tistih v to potrebnih pomoy od Bogá upat, ke jih je nam dodelil, samo de ga ponixno prosimo, in se sami v resniçe po njih per-zadavamo.

Svojo mladost in pokoro, pustim, de sve-ta Terézija nekoleko okrajvano sama perpo-veduje, kakor jo je v svojih pismih popisala, ker je nena beseda grozno prijetna. Pred ne-nam premivlevána, ke jih je v leta 1569 spi-sala, stoji nektere druge premivlevána, v kte-re je per raznih perloxnostih v popis svojiga xiv.lena svoje od svete Lubezne vneto serpe razlila. Na zadne je ve nekej koristnih, iz neneh družeh pisem zbranz ukov.

Bog daj, de be te drobtine po nena mo-góynz prawnz vse bravne, zlastz pa tiste brav-ke, ke so nenga imena, in jo yeste svojo pomoyniho, v hude vojske tega xiv.lena po krepýde, in jim pomagale doscye vénéz xiv.le-na, kterega je Gospod ob.lubil vsam, ktera se vesele negovega prihoda!

I.

*Iz svetlena svete Terézije. **

Milost Gospodova, ktera me je, spoznam, æe moje prve léta várovala in vodíla, in nauka mojih ljubih staršev bæ me bili mogli ka vszmu dóbrému napelate, ko bæ se ne bilo moje húdo nagnene vstavlalo.

Moj oče so brane svetih bukev zelo uislala, ter ga za posebno budílo pobóxnosta iméla. Tude moja mati so bili te misla, in so se vse prazadjala vz nas otrónih (Terézija je iméla enajst bratov in sester) vesele do molitve in yast do svetnikov, zlasta do presvete devine Marije obudite. To prazadováne tude né bilo brez sadú. Æe vz mojim westem in sedmém léte so se obudile vz menz obyútleji pobóxnosta, ktera so zavole lépsz zgliedov mojih bogaboječih staršev yedalej moynéji prhajala. Tude so se pokazale vz menz lépe zmóxnosta,

*) Sveta Terézija je bila rojena na Upanškem vz Avila, vz Starokastilškem mésta, 28. dan suvna 1515. Nen oče Alfonz Sanken Lupeda in nena mati Beatrica Ahumada sta bila obá blazega in slovečega rodú.

preden sem bila we zayela Bogá xalitz, in xalost me obide, ko se domislém, kakó sem zmóxnostz, sz kterémz me je bil Gospod takó obilno obdáril, slabo obraçala. Brane xivlena svetnikov me je bol zdrúxilo za enzm mójih bratov, kterzga sem posebno ljubila. Véyno veselz zveliyanzh in véyno tšrpene pogublenzh duw, kž je bilo vz tistzh bukvah popisano, je najnzga duhá takó moyno zdramilo, de sva vz svøjih pogóvorzh védno ponavlala: „Ah, preah, kaj bo! véyno, véyno, véyno!“ In desravno sem bila we otrók, so te beséde po milostz Bøxji vz mójim sernz le vznder goreçe in neugasne xele vnele pot ršsnizze za vselej nastopitz.

Šem bila okolz dvanajst lét stara, ko so mž matz umarlez, in ker sem obytila vso velikóštv svøje zgube, sem se vèrgla, vsa sz solzama zalita, pred podobo presvete dèvine, in sem jo perseryno prosila, de naj mž ona zdé mater nadoméstz. Šem jo prosila sz prav perprostém sernam, pa mislém, de sem zadobila obiln blagoslov; zakaj kždar sem se kolz perporoçila varstvu presvete matere nauzga Zveliyarja, sem okúsila moy nene prøvne, in zadnzq me je vso vz svøjo sluzbo pokliçala.

Ko sem bila bol odrasla, sem spoznala natorne darí, ktere mž je bil Bog dodétil; pa ne de bz bila Gospoda zane zahvalila, sem ga x' nimz we xalila. Néssem møgla ukrotitz nag-nena, ktero sem iméla do brana nevarnzh in zapelivzh bukv, izmiwlenzh zgodzš junákov in vítezov. Vz téj zmotnávz, vz ktero me je

zgleđ moje matere zapelal, sam vz dobram to-
lško oslabéla, de sam we vz druge pregrévke
zablodila. Nésam vřjela, de je napřyno veq
ur dneva in noqí potrátovatz vz takó praznm
opravilz, ktero sam mogla pırkrivatř svõjimu
oqetu. Syasama se je moje nagmene vraslo vz
húdo strast, takó de me né družęga veselilo,
ko bratz neprenchama druge in druge take
strupene in zapelíve bukve. Takrat sam se
jela rada liwpatř, in sam xeléla ľudém dopa-
stř sř svõjo zunánupřno. Lepotíqila sam zlastř
svõjo glavo; tudř sam lubila diwáve in druge
nřyměrne řřqí. Nésam storila téga sřner iz
nobenzęga slabęga konna; zakaj nřkolz bř ne
bila hotla datř pırloxnostř, de bř bil kdo iz
lubeznz do mene Bogá xalil. Vřnder sam bila
nékej lét takó vdana nřyměrnostř, de nésam vz
něj řřelo nřq napřynęga nawla. Ala zdě so se
mř vz téj řřyř oqí odpırle. Ker so bili moj
oqe umnz in previdnz, néso drugzm pırpusti-
lř vz hiwo, ko mojim brátannam; in Bog
hotł, de bř bili we tém prepovédalř! Zakaj
zdě spoznam, kakó je nevarno, qe ima qł-
vřk vz létřh, vz kterřh bř ga bilo tréba kř po-
boxnostř in krepóstř napelevátř, oprávitř zř
ľudmí, kterě se we néso nauqilř zannęvátř
nřyměrnostř svřtá, in nas xele le we globo-
kéje vano zaplestř.

Moji brátannę néso bili velíko starji ko
jaz. Bili smo zmirej skupej; so me lubilř, in
so bili prav radě pır meně; so mř pırpovřdo-
válř nagibe svõjiga sřřna in svõje otroyje ne-
umnostř. Jaz sam jih rada posluwala, in to je

bila moja nesreča. Svétovala bi, ko bi bilo v moji moči, vsam očetam in materam, de naj svojih otrok per téj starosti ne pušajo nikole med druge ljudi, ko med take, v kterih družbi se morejo kej dobrega naučiti. Na tém je grozno veliko lečenje, ker smo od nature bol kó hudému kakor kó dóbrému nagneni. Vém to iz lastne skušne. Nésam marala za dobrótливо opomineváne ene svojih sester, ktera je bila zelo pametna in pobožna; spayena prewirnost soródnice, ktera me je obiskovala, me je silno sprídila. Sem bila vsa navežana nano, in se nésam nene družbe nikole navežiyala, ker me je pomagala kó vsému, kar me je veselilo, in me je vse zaupala, kar je bilo lubo neni nezemernosti. Verjamem, de neno prijátelstvo né bilo družega, ko natorno nagnene in vesele me perpovzdovátz svoje homati-je. Bila sam stara utirnajst lét alz pa we nekolzko veq, ko sam se szznánila z' no. Moj oče in moja sestra sta moje prijátelstvo sz to soródnice zelo nerada videla, in sta me to veqkrat pokazala: ker ji pa ravno nésta mogla prepovédate hoditi v navo hiwo, né nuno modro svarjene naz pomagalo; moja zvjáynost namrzq, kó je bila silno velika, zlastz za hudobijo, ji je védela vselej prekániti. Verhe téga sam iméla we dékle, ktere so me rade pomagale kó vsému, kar sam napzqnezga poučela. Ko bi bila le ena med nimi, ktera bi me bila kódej posvarila, morebitz de bi se bila pobolwala; pa samopridnost jih je slépila vse, kakor mene moje natorno nagnene. Moji spo-

vednikā in druge ljudje, sē kterēmē sēm se posvetovala, (nepokojna vēst namrāy je Terēzijo vānder zmirēj svarila,) so djalē, de ne najdejo vā tēj zavezē nāy naprāyngā, kar bē mōglo Bogā xalitz, ker se lahko sē yastjō omoxim. Strah Bōxji je bil zmirēj globōko vtisnen v mōjim sērņē; pa zdē sēm se wē bol bala grāwītē zoper poutene pred svētām, na ktero sēm toľko gledala, de bē me mēnde nobena rēy na svētē ne bila premotila kej storitz, kar bē mē bilo vā neyast pred svētām. O, de bē bila toľko skārbēla obvārovatē se vsēga, kar je Bōxji yastē nasprotē, kakor sēm skārbēla sē ohranitē uno posvātno yast, ktera mē je takō na sērņē lexala, in ktero sēm vānder, de wē nēsēm vēdēla, velikokrat vā nevarnost postāvila; zakaj ne de bē bila poprijēla pērpravne pērpomoyke jo ohranitē, mē je bilo le to vā misľh, de bē nāy ne storila, kar bē me vā mōji mladōstē utegnīlo ob dōbro ime pērprāvītē! Ker sēm sē misľlila, de bodo mōje dēla skrite ostale, sēm sē marsēkej pērpuštila, kar je bilo Bōxji yastē in veykrat tudē ηelo mōji lubē posvātne yastē nasprotē. Vānder sēm se, ker sēm xē od natore stūdila nespodobne rāyī, skārbno vārovala vsēga, sē yēmār bē utegnīla svōje dōbro ime zgubitē, in sēm le bol kratkēga yasa iskala vā svōjih druxbāh in tovarwījah. Pa gotovo je, de se yľōvāk, ako se slabēh pērloxnost ne ogiba, vā nevarnost postavē svōjo nedolxnost zgubitē; in skorēj bē bila jaz padla, in bē sē bila praviqno jēzo svōjiga ocyta in svōjih bratov nakopala. Kē sreycē me je do-

brótliva Bog téga obvároval; pa moje djane vendar né moglo takó skrito ostati, de bž mojemu dóbrému imenu ne bilo nazý ukódovalo, in de bž me moj oče ne bili na sume iméla.

Takó je preteklo kake tri mésne. Po tém so me dalž vz klowtar, kž je bil vz navzem mésta, kjer so se uqile déklžne mojjiga stanú, kž so bile vse pobožnž od mene. Prvžh osžm dní vz klowtrž sžm bila vz velikž britkostž, ne kakor de bž mž ondž ne bilo dopadlo, tžmuq ker me je skžrbélo, de bž se moje poprejnžne živlene ne razglasilo. Bila sžm se ga že poprej naveliqala, in strah se je bil obudil vz menž, de bž se svøjimž nazemernžmž in nevarnžmž kratkočasž Bogá ne žalila; to me je pžrganalo kž pogostnž spovédž.

Sžm prebila poldrugo léto vz tém klowtrž, in sžm se we prenej pobolwala. Sveta pogóvorž pobožne nóne, ktera je vz enž staninž že manój in drugžmž učenkamž prebivala, so pregnalž vse napžyne navade iz moje duwe, in žele vz menž obudilž po tistžm, kar je véyno. Blagósta svøje duwe tistž yas sžner né sžm bila vz nemar spustila; vendar veq, ko jaz sama, je Gospod vz menž storil, de bž me pouyasž kž stanu nagnil in pžprávil, kterž je bil žame nar bolž. Tždej sžm hudó žboléla, in sžm se mogla spet kž svøjemu oqetu varnitž. Ko sžm bila ozdravéla, sžm se napravila kž svøji sestřž. Na potž sžm se pomudila nékolžko dni pžr enžm svøjih strinjoq, kterž me je pogovóril, de sžm nékej bukžv ž nim prebrala. Lépe nauke, kž

sam jih sliwala, in pobožne ljudje, ka sam jih videla in sliwala, so mojo duwo takó moyno presúnile, de sam vz novz bistréji svetlobz spoznala, kar se me je ze vz mojih otrovjih létez svetlo dozdevalo, kakó nezemerno je namraz vse pozemzsko, kakó je na svétez vse prazno, nestanovitno in minlivo. Tude se je vz menz strah obudil, de bz ne bila pogublena, ko bz me vz stané, vz kterém sam we bila, smért prenáglila. We se nésam mogla vdatz vz klouterské stan; pa miszl, de bz me bilo vz tém stané loze zveliyatz svojo duwo, je po trimésyém bóji premogla mojo tarmo, in sam sklenila do tardedga se ze zatajenem svoje vole podvréyz tému poklihu. Per svoji preobléke sam skúsila, kakó milostiv jim je Gospod, kterz se iz lubeznz do nega silo déljajo. Gospod je suhoto moje duwe spreobérnil vz živo pobožnost, ktera me je poveselovála per vszih mojih duhovnzih opravilzih. Obqutila sam seryno vesele, de sam prosta unzh otrovarij in neumnost, takó de sam premémbo, kz se je vz menz zgodila, komej sama mogla razumétez.

O Bog, predobrota moja, presladké pekoje moje duwe! ko se téga spomnem, me solze perplavajo vz očí. Pa kervave solze bz mogla toqitez, in xalostz skopérnétez, ko nadalej pomislém, de moja pobožnost, vz kterz sam se takó uterjeno utéla, né dolgo tarpéla, in né bila dovol moyna me vz prihodne gréha obvárovatz. Véndz oqistitez in obolwatz mojo duwo, se ti, moj Bog! nélez dvajset lét, ktere sam vz gréhz in zanzeyévánz tvoje milostz pre-

xivéla, poterpel ze menój. Kdo ba se bil míslil, de bom takó berx spet ve gréhe padla, ko ma je bil Bog zavrel dólitz milostz in yednostz, ktere ba me mogle kž negovz sluxbz spodbadatž; ko me je bil (ve trilétnz mǎrtvo-udnǎnz, ve kterz so jo, ko je bila wtirz dní ve omǎdlévǎnz, mǎrtvo míslilz,) smǎrtz in nevarnostz véynǎga pogublena odtegnil, tǎr ma duwo in teló ve novo xivlene obudil, takó, de so vse, ktere so me poprej vidzle ve tistǎm revnǎm stanǎ, se zavzle in yudilz, de me we med xivzma najdejo! Pa, o moj Bog! se lz more to xivlene imenovátz, ako je ylǎvek ve tolnǎh nevarnostǎh?

Ždǎ sam se podála spet ve marsǎktere nevarnostz, sam hodila iz vesela ve vesele, iz nǎyemǎrnostz ve nǎyemǎrnost; — in mǎja duwa je pǎrula ve tolnǎko žmotnávo, de se ve svǎjim velikǎm osramotǎnz veq nǎsam upala Bogú pǎrblixatž se ze žaúpživostjo, kakor nam ve notranǎm molitvǎ dopustí. Bol ko so se mǎji grǎhe kopíyilz, bol sam žgublala vesele vaditž se krepóstz in poboxnostz. Iz téga, o Gospod! sam dǎbro spoznala, de se nǎse ti od mene odtegnil, ampak de sam te jaz poprej žapustila. Kar je dǎbre duwe slǎpílo, de nǎso vidzle mǎjih grǎhov, je bilo to, de so me we nǎlo mlado, ko me je marsǎkej kž potratz qasa vabílo, velikokrat vidzle samǎte iskatž, molitž in bratž; tudž so védzle, kakó sam se rada od Bogá pogovǎrjala, nǎsam od nǎkogar nǎq slabǎga govorila, in sam marsǎkej storíla, kar je videž krepóstz imélo nad sǎbój. Od tod je

perwlo, de mæ je bilo veliko prostostæ dovo-
 le, veq ko nar starjim nónam, in de so vse
 zaupane vz me stávilz. Téga nésæm slabo obra-
 yala, ker nésæm neq storila, de bæ ne bila po-
 prej dovolena prosila, in mæ né nekole na mi-
 szal perwlo skoze line alz wprane ze drugemæ po-
 govárjatz se. Tudz bæ bila za velæk gréh wté-
 la, ko bæ bila jaz, nar nepopolnæwæ med se-
 stramæ, sz swøjimæ prestope perloænost dala, de
 bæ tudz krepóst drugæh, ktere so bile poboæne,
 vz sum perwla. Vænder sæm storila we marsæ-
 ktere druge gréhe, desæravno ne spremiwleno
 in ne prav zavédama.

Ko sæm se spustila veukrat vz pogóvore
 ze obiskovákamæ, nésæm míslila, de mæ bodo
 toleko wkódovalz, in moje serne raztresle, ka-
 kor sæm po tém skúsila. Se nésæm bala, de bæ
 bilo to obiskováne, ktero je po klowtréh takó
 navádno, menz kej bol wkodlivo, kakor dru-
 gem nónam, kæ sæm jih poboæne in pametne
 poznala, desæravno bæ bile tudz one po varnæ-
 wæm potæ hodile, ko bæ se bile téga obisková-
 na ogibale, æc zavolo potrate yasa. — Enzga
 dne, ko sæm se pogovárjala ze osebo, ktero
 sæm we le vz kratkæm spoznala, mæ je hotel
 Bog oymí odpréts nad stanam moje duwe, in
 mæ pokazatz, kakó malo se take zveze, ka-
 korwna se je tædej zaænala, ze mojim pokli-
 nam strinajo. Perkazal se mæ je Kristus Go-
 spod, sz svarlívæm obliqjem, in mæ je dal na
 znane, de mu je zopærnno moje djane. Vidæla
 sæm ga le ze oymí duwe, vænder bole, kakor
 bæ ga bila moqla videtz sz telesnæmæ oymí; in

deseravno je téga se west in dvajset lét, se ma je ta perkazn takó globoko vtísnila, de jo imam vz spomine we ravno takó xivo pred sêbój, kakor sêm jo iméla vz djanz. Sêm bila osterméla, in se takó prestráwila, de tiste osebe veq nésêm hotla videtz. Pa veliko ma je wkódovalo, de nésêm poprej nekolz sliwala, de se perkazne duhóv lahko brez telesnih očí vidzjo; in satan se me je lotil nevédne, in ma je vdal misel, de je to nemogoqe, in de je le domiwláwa in slepotíja hudiqeva, kar sêm vidéla. Vender se ma je zmirej dozdevalo, de ma je Bog poslal tisto perkazn, in se nésêm motila vz tém. Ker pa to né bilo po mojim nagnez, sêm bila rada vz zmotz; in ko se nakomur nésêm upala te rzi razodetz, sêm se tozkan men mogle ubranitz silnemu pregovárjanu drugz, de naj we dalej pustím tistz osebz me obiskatz, glastz ko so ma zatrdovále, de to mojemu dóbrému imenu nq ne bo wkódovalo, tzmuy de ma bo we le vz qast. Sêm se dala spet zapelatz vz to, in sêm druge kratz we druge obiske sprejemala in veliko lét. De sêm se takó prazno qas krátíla, vz tém nésêm vidéla kej nevarnostz, deseravno sêm qasz spoznáwala, de tak pouitek né dobar. Pa nekolz nobena oseba ma né mojíga serqa takó zbégala, kakor poslednzq imenována, ker sêm jo grözno rada iméla. Néka nóna vz mojim klowtz, ktera ma je bila vz rodz, zvésta Gospodova sluzabnzqa, me je velikokrat modro uqila; pa nésêm nq marala za nene uke, we le nekáko zoperna ma je zavolo nez perhajala, ker sêm se míslíla, de

se zaston nad manójs huduje. Véqne Bog, se kólako lubeznajo in skerbjó se me svaril takó po mnogo in takó dobrótlivo, in sam se takó malo za to zménila! Svóje slepote, kakor de ba ne bilo náj gréha in nevarnosté per tanéh družbah, in wkodlivéh nasledov svójiga hudega zgléda ne morem dovol objokováté. Møja misel sèter né bila hudobna; pa goléfála sam sama sebe, ker sam svóje gréhe le za majhne iméla.

Po ené strani me je Bog kè sebz klinjal, po drugé me je svét za sèbój vlékel; nebowke dobrote so me mikale, na pozemské sam bila navezana, in sam se, de sama nésam védela, zdrúxite parzadovála dvé takó nasprotné rúji, namrúj duhovno xivlene in nega tolaxila se prijetnostma svotá in pouutkov, tode zaston. Ta védna notrana vøjska má je napravila veliko tærpene per notrané molitvé; zakaj ker má je bilo per molitvé tréba zbraté duwne moúji, in moj duh takrat né gospodová, ampak je bil vé stané suxnosté, se né mógel sam zbraté in zaprétté, de ba ne bil brez utævila veliko praznéh rúji sèbój zapèrl. Vé tém tærpene sam veq lét prexivéla, in se le yudem zdé, kakó je bilo mogoué, de se nésam od svøjih gréhov pobolwala, alé de nésam vnovzú molitve zapustila. O moj Gospod in Bog, iz koléhéh nevarnost se me po svøji neskonqne dobrótlivosté otel, in kakó neumno sam se se svøjimé slabóstmé zmirej spet vé brezén pogrezovála! Dvajset lét skoréj so me vihárji po tém nepokojnem morji neprenehama premetávalé. Sam

padla velikokrat globoko, sem se le s trudam vzdignila, in sem spet vnovaj padla. In sem se vtopila takó globoko, de s iz malih gréhov se ney nésam storila, in sem smertne gréhe sajer stúdila, pa se jih premalo bala, de b se bila nevarnih perloxnost resniyno ogibala. V tem stanu sem grozno trpela. Ko sem se hotla veselu téga svatá vdata, ma ga je spomin mojih dolxnost grenil; in ko sem se hotla v molitvi Bogú perblíxati, so ma tiste posvátne nagnena nepokoj délale in me motile. Bila je huda vojaska v menz, de ne véim, kakó sem jo mogla le en mésen prettrpétz, we men, kakó dvajset lét. Iz téga spoznam, koléko usmilena je Bog z menój imel, ker ma je dal serynost v notrans molitvi stanovitno prebitz, desravno sem bila takó nesreyno v posvátne družbe zapletena. Vender sem téh dvajset lét yasz po veu mésnov, tudz nelò vse léto, prexivéla, de sem se várovala Bogá razxalitz, in sem vse navadne molitve zvestó opravljala. Resniya, ktera hojem zvésta ostatz, me permora to povédatz. Pa kakó kratak je bil ta sreyna yas, ko sem yula nad svojim sernam, proti tistemu, kar sem ga takó po nemarnem zaprávila! Ga né bilo skorèj dne, de b se ne bila dolgo yasa v molitvi prebila, ako nésam bila bolna, alz nésam preveu oprávitv iméla. Tiste yas, ko sem bila v védne nevárnostz, sem premiulevála svoje dolxnostz do Bogá in svoje gréhe, strauwe boleynine in britkostz, ktere je naw Zveliyar prettrpel, trplene pogublennz v pakz in zveliyane izvolenz v nebesz, in sem s tem pre-

mišlevánem redila svojiga duhá. Vê tém yase, ako nésam bila ravno svetzga obhajila prejšela, nésam sméla nekòle začetè molitè, de be ne bila kaŋž bukè vè roke vzela, ker se zavolo velike dušne suhòte sama ney nésam môgla míslitè. Bukve so me pomagale vojskovátè se; so me bile ujit, se kterem sem se môgla toleko nadlecnem míslèm ubranitè; so me várovale, tolažile, in réwile iz tiste suhòte, ter me polajwale zbrate se. Yase me je bilo dovol le bukve odprétè; yase sem brala kej malèga, po tém spet veliko, kakor me je Gospod mílost dodétil. Kdo be ne bil poln zaupana, ako vidè, kolèko potèrplene je Gospod zè mènój imel, samó ker sem se peržadéwala zbrate svojiga duhá, de be se môgla per nem muditè, desravno se je mesó velikokrat takó vè bran stáwilo, de sem se môgla veliko silo storitè, ale de me je Gospod sam, takó rekóy, môgel persílitè kè tému. Ko zè umam ney nésam môgla oprávitè, je bila môja molitev stáwita se pred očí vè notranem svoje duše Jezusa Kristusa, kè je vè menè prebival. Môje serne né nekòle veče tolažbe obyutilo, kakor ye sem ga vè duše sprémila na olskè vert, in se pred očí stáwila tisto neizreyeno tèrplene, ko je vè smertnèh texavah kri potil, in se kèrvavem potam zemlo môčil. Iz serna sem želéla mu pot otrétè; pa sem se spómnila, de se jaz velika gréwnèna ne smém predèrznitè. Vê tém premišlevánè sem se zadèržala, dokler me néso zmotile tiste posvetne míslè, ktere so me toleko perzadjale. Ko sem se zvečer, preden sem za-

spala, Bogú perporóyala, sém vselej kej yasa premiulevála molitev nauzga Zveliyarja na o. l. skem vartu. Téga nésém opustila nau man, ko zaznamnata se se svetém križem.

Enzga dne, ko sém ve molivnejo perwla molit, sém zagledala podobo vszga ze raname pokritega Zveliyarja, ktera je bila za blizne praznek na pósodo vzeta. Ta podoba je bila takó vxalno napisana, in me je takó xivo pred očí postavila, kaj je nau Zveliyar za nas terpel, de me je globoko ve sernje gznila, in sém jela britko obxalovátz svójo nehvalexnost, ker sém bila we takó malo spoznala neizreyeno terplene, ktero je nau Zveliyar za Zveliyane moje duwe prestál. Sernje ve menz je hotlo póyítz, in vsa ve solzah sém se vargla kú nogam svójiga Zveliyarja, ter sém ga perserqno prosila, de naj me tolzko pokrepqá, de be ga odslej nzkolz veq ne razxalila. Rekla sém mu, kolzkor se spomnem, de ne zapustim téga mésta, dokler nésém usliwana. In sém yutila, de je rés usliwal mojo molitev, ker sém se od tistzga dne zelò jela bolwatz. Ménde me we nzkolz nobena réy né takó globoko segla ve sernje, kakor pogled tiste podobe, ker se odszmal sama nase veq nésém zanawala, ampak sém jela vse svóje zaupane ve Boga stávitz. O, kakó te hvalém, moj Bog, de se me dal novo xivlene, in me révil iz xalostnzga stanú, kú je bil smertz podoben! *)

*) Odslej se je sveta Terézija vsa Bogú vdala, in mu je sa nétam sernam sluxila, kakor se vida iz nenzh na-

II.

*Svete devine Terézije premišlevána
in perserjuz pogóvora za Bogam.*

Ker so nasledne premišlevána in perserjuzna pogóvora za Bogam djana ponixnosta, zaupana va Jezusovo tarplene in smart in veselaga zrojena va volo Bexjo, so to tudá parpravne molitve par sluxba Bexji, par spovada, par svetam obhajila itd.

1.

O Jezus, moj Odræwenik! ako duwa, ktero se ti takó visoko povæzdviðnil, va gréh pade; in ji ti po svøji neskonjuz dobrótlivostæ svøjo rokó podáw, de bæ jo spet væzdviðnil; paç spozná yudo tvøjiga usmilena in globojino svøje reve! Zamakne se vsa va premišleváne tvøje mogóynostæ in velikóstæ, in se ne upa svøjih oyi protæ nebesam povæzdviðniti; odpre jih le, de bæ spoznala, koleko hvalo tæ je dolæna; kliye na pomoy nebeuko kraliño Marijo, tvøjo mater, de bæ te ona potolaxila; prosæ svetnike, posebno tiste, ktere so se iz gréha ka tebe preobærnilæ, in so bili va tvøjo sluxbo poklijanæ, de naj ji pomagajo se svøjo prøwno; se imenuje nevrédno, de jo zemla nosæ, in se

slednih premišleván in ukov, ka so izbrana iz nenah pisam. Umarla je 68 lét stara. Papex Gregori XV. jo je va léta 1721 va utavilo svetnikov postavil.

yudž nad neskončno milostjo, ktero se ji le
 vendar takó obilno dodélil; se zateye ka svetem
 zakramentam, in obsexe že živo vero preyud-
 no moy, ktero se vz nah zaloxil; te hvale per-
 seryno za moyne mazila, ktere se ji dal po-
 polnama ozdrávitž nene velike rane; stermí in
 se yudž. In kdo bž ne stermel in se ne yu-
 dil, o Gospod moye duwe, ako vidž na ene
 strane tolžko usmilene in milost, ktero nam
 darujew, in na druge strane nawo nezmerno
 nehvalexnost in nezvestobo! Ne vém skorej,
 zakaj se mž serye ne razpoyž od žalostž, ko se
 spoznam takó hudobno. Kakó tž morem se
 svøjimž solžamž, se témž malo solžamž, ka so mž
 nekolžko od tebe dodžlene, in nekolžko pridejo
 iz mene, iz kalnega, neyistžga vira, kakó tž
 morem x' nimž zadostitž za tolžko nezvestobo,
 ko we zmirej ne neham grwitiž, ravno kakor
 de bž se peržadovála milostž, ka se mž jih do-
 délil, spet razdžate in pokonyátž!

2.

Ti, Gospod! daj moyim solžam moy in
 yženo, in oyistž kalno vodó. Spoznam zdé
 dōbro, o predobrótlivž Gospod! de gledaw na
 moyo slabóšt, zavolo ktere mž je trēba tolžke
 pomoyž. Ko sem pomiwlevála sama per sebe,
 kakó more to po tvoji pravijž bitž, de se me-
 ne takó nevrēdnž dodélil milostž in tolaxíla, ka
 jih tiste bolž duwe, ktere so tž zvestó in go-
 røye sluxile, od tebe néso prejele; sem od te-

be, Gospod! zasliwala ta odgóvor: „Le sluxs mæ, in za drugo ne iméj skerbí.“

Zaupajmo vs Boga! Negova lubezen je ve-
 ye ko nawa hudobíja. Ako se iz sernã kësámo,
 in se hoyemo kã nemu povarnitz, pozabs on
 nawo nehvalexnost; ne pomnz tudã dobrót, kã
 nam jih je skazoval, de bã nas pokoril zavolo
 nãh zanzuevána, one so mu we le nagib nam
 toľko prej odpustitz, kã smo bili æ med ne-
 govno družino, in smo, kakor se reye, ob ne-
 govem kruhu xivélã. — Pomnzemo negove besé-
 de in oblube, in pomislãmo, kaj je nad mæ-
 nój storil. Jaz namreç sãm se pred navelíqala
 ga xalitz, kakor se je negovo Bøçje veliqastvo
 navelíqalo mæ odpuyatz. Vir negove milostã
 ne usahne, in negovãga usmilena né mere. Le
 nãkar se tudã mi nãkolã ne navelíqajmo spre-
 jematz, kar nam ponuja. Bodã hvalen vselej,
 vse stvarí naj ga qeste in povelíqújejo vékoma!

3.

Kakó pa moremo upatz, de bomo doseglã
 zvelíqane, ktero nam je Gospod naménil, ako
 mu naprotã ne gremo! Molitãv je odklenila in
 odpãrla neskonqne milostã, ktere mæ je Bog
 skazal. De on ktero duwo æ' nima obdarí, jo
 mora najtz vs samøtz in qisto in polno lube-
 zne do nega. Vã kólãkowno nevarnost me je
 správil prekanenã sovraxnãk, kterã me je pla-
 wíl, de bã sã ne upala vs molitã Bogú se per-
 blixatz, kã sãm per toľãhãh dobrotah, ktere sãm
 æ prejela, le vãnder takó hudøbna! Bodã qe-

učen, moj Zvelijar, de se me toľake nesreče
 obvároval! I par kóm bę pa iskala pomoyę in
 ravnena, če ne par tebe, o moj Zvelijar! Ti,
 moj Bog, živlene vsęga živlena! mu ne pu-
 sti w pogubiti se, kdor se tvoji pomoyę zroji.
 O, kakó rada, ko to pomiwlujem, bę bila vsa
 od ogná tvoje ľubeznę povęita! Ti, moj Zve-
 lijar! rad terpiw stvar, ktera bliž tebe in vpri-
 yo tebe ne more prestati, in tvoja dobrótlivost
 je takó nezmerna, de je ne le ne zavrzew,
 tęmuj ji we dodelujew posebne milostę. Čakaw
 potrpečlivo, de se tę približa zę otrojnim zau-
 panem vsę tvoje usmilene, in se tvoji volę pod-
 veręe, in ne jenaw ľubiti svoje stvari, kakor-
 wna kolę je. Prijetna tę je xę obluba, de te hoye
 ľubiti, in pozabew vse nene gręhe, ako se jih
 resniyno pokesá. To sam jaz dobro skúsila, o
 moj Stvarnik! in le ne vém, zakaj se vse ľudje
 ne perzadęvajo (zę notrano molitvęjo ali se spó-
 kornęme xelamę po tebe) se tebe približati, de
 bę kej tvoje prijaznostę zadobili. Povznew jim
 xę silo, kę se jo dęlajo, ker ubranew hudóbn-
 nem duhovam jih nadlegovati, in podeliw otc-
 tem duwam novo moy se jim vstavlatę, in jih
 premagati.

O predobrota moja! powlę me tisti pre-
 srečne dan, ko tę bom męgla vsaj kak vinar
 svojiga velinęga dolgá poverniti. Daj, Gospod!
 de tę bo męgla tvoja dękla vsaj nekolęko po-
 stręęę. Pokrepčaj męjo duwo, moj Odręwenik
 in Zvelijar! kę se dobrota vsęh dobrót. Perpra-
 vę jo sebe, in daj me perloxnost in pomoyę
 kej zate storiti. Duwe, ktera toľako od tebe

prejme, né prestata, de se ta ne more hvalecne skazata, in tvoje ljubcne vsaj nekoliko povarnita. Svøje xivlene, svøjo qast, svøjo volo, vse sam ta vz dar dala; vladaj in vød me, ravnaj za menój, kakor ta dopade. Vém sner dobro, o Gospod! kakó malo premorem jaz storita; vendar ye sa ti za menój, ye me ti povzdvignew ka tista visokosta, kjer qløvek resniro spozna, ye se ti ne umaknew od mene, ma bo vse mogoye. Ako se pa ti kadej le nekoliko odtegnew od mene, o potlej bom gotovo spet zavla, kjer sam bila poprej, namray na pot pogublena!

4.

Kaj, o Gospod! ta zamore stvar data, ako ta sama sebe za vsem, kar je nenaga, ne da vz dar? In kakó malo sam ta jaz tega daru we pernesla! Ko ba tude ney družega ne bilo, xe zavolo tega ba sovrala xivlene tega svata, ker zamorem tukej le takó slabo spolnita dolznosta, ka jih imam do tebe. Vidam le nepolnosta nad sebój, yutem le lenobo in mlajnost vz tvoji sluxba, in ba bila yasa rada brezumna, de ba velikosta svøje reve vey ne vidla. Pomagaj ma, moj Bog, ka zamorew le ti pomagata, pomagaj ma iz te reve!

Ti sa moj Gospod in moj Bog, resniyen in zvest prijatel vz potreba. Kakó mogoyno lahko pomagaw, kedat hoyew, in kakó rad jim pridew naprot, ktera te iujejo! Bød hvale in yeyen od vsah stvari vekoma! O, de

ba vendar kdo vsamu svétu mogel na glas oznaniti zvestobo in lubežen, ka jo ti svojim slušabnikom skazuješ! Vse na svétu mine, in nas zapusti; le ti, o Bog! ka se Gospod vsah stvari, nas nikoli ne zapusti, in se zmirej ravno tista. Za kratko trplene, katero powlew tistem, ka te lubejo, jim daw vxivats neizrečeno zveličane. O, de ba ne bil nihče nikoli naš drugga ljubil, ko tebe! Če običew, Gospod! tudi za britkama skúwnama duwo, ktera te luba; storiw to ménde le zato, de ba vs huda nadloga tvoja nezmerno lubežen toleko močnje obutila. Naj me vse zapusti; ako me le tí, o Gospod! ne zapusti, ne bom odstopila od tebe vékoma ne. Naj me vse stvari preganajo, vsa duhova trpínjajo; če se le tí, o Gospod! za manój, me ne bo naš ustráwilo; vém namreč iz skuwne, kakó mogočno ga varjew, kdor le vs te zaupa.

5.

Kakó nezmerna, Gospod, je tvoja dobrotlivost in tvoja mogóynost! Ti nas učiš zdrávitv svoje rane, in nam dáliš tudi pomoč, ka so vs to potrebne. Tvoje beséde so déla; prečudno oxive vero, in vnamejo lubežen vs nas. — Se spomnem velikokrat, Gospod! kakó se kdéj vtróvam zapovédal, de naj se uležejo, ko je bilo mórje nepokojno, in sem rekla sama per sebz: „Kdo je ta, kteremu so vse moje moči vs oblasti, ktere nar černéji tamo razsvetlí, ko ba trenil, ktere otérpno sarné na-

nagluma gane in omeji? Kdo da takó sladke solže po velika suuz in suhota, ka je va duuz gospodovala? Kdo vdaja takó dobre sklepe, kdo oxivla nave podarto sernje? Kakó sam se vander mogla batz? Le nemu, svojimu Gospodu, ka dela takó velike yuda, hoyem sluxitz; nemu dopastz so edine xele mojjiga serna. Ne maram za nobeno vesele, za noben pokoj, za nobeno dobroto tega sveta; ne xelim druzega, ko storita negovo volo, in mislem, de smem to iz vse svoje duwe va resnih reyz. Po nem, ka je vszgamogoyen, pokrepvana se yutzm dovol moyno vojskovata se zoper vse sovrazne kove moyi.“

Kolko, o Gospod, storiw duwe va prid, ktero spoznaw za svojo lastino, ktera se tvoji oblastz vda, in je perpravljena do smertz, nelo do smertz na kriaz za tboj hoditz, ta pomagatz tvoj kriaz nositz, in te nakole ne zapustitz! Kdor je to terno sklenil, in se zavolo nebowkzga vesela odpovedal vszmu posvztzemu veselu, nemu se ne naz batz. Kaj kole bz duwo, ktera je prwla do te stopne duhovnega xivlena, we moglo va nepokoj perpravitz, ako vse darove tega sveta zanzuje, in ne iuje druzega vesela kakor le va druzbz z Bogam! Kar je bilo nar texjiga, je premagala. Hvalite za to negovo Boxje veliyastvo, sreyne duwe! Vdajte se popolnoma predobrótlivzmu Oyetu, ktera svojih lubzh otrók nakole ne zapustí; zroyite se mu brez vszga pomiwlevána, in ne reyite: „Zakaj da Gospod drugz va kratkem dari poboznostz, kakorwnsh menz veliko lét ne podélil?“

Verejmo raji tãrdno, de nam je to va prid; in ko nãsmo vey samí svõji, ampak smo Bõxji, prepustímo se Bogú brez vszga uderzka voditz. Storz, Gospod! kar tebz dopade; le tãga ne pr-pustz, de bz te kãdej razxalila, in spet zgubila krepõst, ktero se mz po svõji velikz dobrõtlivostz dodãlil. Rada tãrpím, o Gospod! ker se tudz ti tãrpel. Czas rečem iz globoqíne svõjiga sãrna: „Gospod, umrãtz alz tãrpãtz, druzzga ne xelim! Tvoja vola se izídã nad mãnõj, kakor te kolz dopade, in naj ne pr-pustí tvoje Bõxje veliqastvo, de bz takõ drag zaklad, kakor je tvoja ljubezn, osreqeval duwo, ktera te sluzã le zavolo sladkãh tolaxíl.“

6.

O, de bz te mogle moja duwa zmirej qestitz in hvalitz za preyudno usmilene, ktero se ji storil, po kterãm se jo, moram povãdatz, vsõ pre naredil! Poszmal xelí moja duwa vãdno le pr tebz prebivatz, in se ne vey povãrnitz vz to posvãtno xivlene, ktero ji je zopãrno, de nekõlz naz ne takõ, in se sramuje, de ji je we mogoqe zadãrzãevãtz se pr yasnãh rãqãh, ke nãso vrãdne, de bz neumãrlíva duwa x' nimã imãla oprãvitz. Mãnãm zdã, de vz zaupãnz vz tvoje usmilene in tvojo pomõq se svetãm Pavlam, se vã, bol nepopolnãma, smãm reyz: „Ne xívím xã jaz, ampak ti, moj Stvarnez, xívív vz menã!“ Spoznam, kakõ me nãkej lét za roko vodãw, in de se mz ti dal tãrdnz sklep naz storitz zopãr tvojo volo, ako ravno sãm te

gotovo, tode ponevédama, vendar va marsyém razxalila. Ne ljubim svatá, ne kar je na svétz; in se mæ zdi, de mæ je razun tebe, moj Bog! kæ sè møje vesele in møja blagóst, vse le tæxek kriæ.

Je mogoye, de se sama motæm; pa ti, o Gospod! kæ vidæw va dno møjiga særna, ti véw, alæ se møje mislæ vjemajo zæ møjimæ besédamæ. Vendar kakó grøzno bæ se mæ bilo batæ, ko bæ ti nehal nad mænój yutæ, ker véw, de imam le tolæko moqí in krepóstæ, kolækor mæ je ti po svøji volæ podæliw! — Pa moj Zveliyar! takó mislite od sebe, kaj né to predæznost, zavolo ktære bæ me lahko zapustil? Oh, odværne po svøji dobrótlivostæ in svøjim usmilænæ od mene tolæko nesreyo! Ne véw, kakó de moremo we ljubitz æivlene, ktæro nas zmirej va nove nevarnostæ napeluje. Se mæ zdi nemogoye, de bæ se we dalej nan navezovála; in vendar yutæm yasæ, de se spet stara ljubæzn do svatá va menæ obuduje. Kakó bæ se tædej zmirej ne bala, ko vidæm, de me møji nar bolæ sklepe ne morejo græha obvárovatæ, ako se ti le nekolæko od mene umaknew! Gospod, bodæ yeyèn vékoma, de me per vse møji nezvestøbæ nése nekolæ popolnoma zapustil, in se zmirej svøjo dobrótливо roko podajal kæ novæmu vstajenu! Nésæm va stanæ povédatæ, kolækokrat sè mæ storil to milost.

O, kakó me bolí, moj Gospod in moj Bog, de tém dóbram mislém nésém zmirej zvésta ostala! Duwo, ktero se takó milostivo pogublana odréwil, ktero se za svøje prebivaléu je izvolil, kakó yisto in brezmadexno bə jo bila mogla ohraniti! Bol we iz dolxne yastí do tebe ko zavolo svøjiga zveliyana bə bila mogla to storiti. Pa ye pomislém, kakó sém se ve tém pregréwila; me obíde britka xalost, in spoznam, kakó sém le jaz sama zadolxila vso svøjo nezvestobo, ker se me ti, o Gospod! xé zə mlada-ga kə sebz vlékel, kakor se kolə mógel, in so me moji starwe skərbno zə ukam in zgledam kə dóbrému napelevále.

Naj naw Zveliyar — po drage kervz, ktero je za nas prelíl, to prosém — nekar ne pərpustí, de bə jaz we kədej padla, in kakor Lunifer iz svøjiga zadolxena spet zgubila negove milostz! Odvèrnə, o moj Bog! táko nesreço od mene; we enkrat te pərsəryno prosém po tebz samém. Zakaj strah in trepèt me spreletí velikokrat pər téj mislə; vènder se pa po druge strani tudə zaupane in sərynost ve menz obuduje, ko zmislém, koləkokrat me je tvoje usmilene iz dna reve otelo, in de me gotovo nikedar ne bo zapustilo, ne me pustilo pogubiti se. Po varném, kralevém potz vode tvoja roka duwe, ktere te lubəjo, in néso veq svétove, ampak so tvoje. Ko se spodtikajo, jih opiraw; ko padejo, tudə veqkrat ko enkrat, néso pogublene, ker hodejo po globóke doline

ponižnost. — Moj Gospod in moj Bog, kakó se vander tvoja vsagamogóynost lepó razkazuje! Kar se po teki nature nemogoye dozdeva, je mogoye po tvoji milosti; nar teji réy ga lahko stane, kdor te vz rasniže lubz. Ko bz me pa ti svojo pomoy odtegnil, bz se duhovno nvtje yednost, ktero sz dal poganatz, kmale posuwilo, in slaba niva bz kakor poprej ne rodila družega ko Julko. Téga, o moj Zveliyar, nekar ne prpustz! Ne prpustz, de bz se pogubila duwa, ktero sz s' tolskam trpljenem odréwil, tolskokrat vnovz odkupil, in strawz peklenks powatz iz zob iztergal.

8.

Moj Gospod in neskónyna dobrota moja! glej, ne morem izreyz, de bz se od vesela ne zjokala, kar trdno verzem, de hoyew takó vz nas prebivatz, kakor sz vz presvetem zakramentz vpriyem, in de nam je mogoye vdlextitz se nezmerne sreye tvojjiga vz nas prebivana, ako sz je samí sz svojim zadolxenem ne odvsnemo; ker nam jo podlitz te veselí, kakor sz sam rekz, de je tvoje vesele bitz pr ylovéwkeh otroneh. Téh beséd, o moj Zveliyar! nésm nekols mogla zasliwatz, de bz me ne bile neizreyeno poveselile, tudz takrat ne, ko so me moji gréhz we takó deley od tebe zadexeváls. Gospod! je lz mogoye, de te je duwa, ktera je take milostz in znamna tvoje lubezne prejerala, kz so oytno razodévale svojo moy, le vander we mogla razxalitz? Pa po

svoji neskončni dobrotljivosti, o Gospod! se
 védel húdo vs dobro obrniti. Spoznam, de
 sém dolžna tvojo neskončno dobrotljivost in
 milost oznanovate vse svoje dni. Moj Bog!
 pomagaj me te vékoma hvaliti in čestiti, de
 bodo vsém ljudém znane tvoje nezmerne usmi-
 lena. Bode hvalen vékoma, o Bog! in vse stva-
 ri naj te česte in poveljujejo neprenchama, o
 moj kral! Daj, o Gospod! de na tém svéts za
 ney veý ne bom marala, als pa me vzema iz
 téga svetá. Tvoja uboga sluzabnica se ne mo-
 re pretérpéte žalosti, de xivi deleý od tvojiga
 obliýja; in ako ji je we xivéts na zemls, je
 veý ne more upokojíte nobena tolaýba, ktera
 ne pride od tebe. Zdihuje le po ravnéts iz ve-
 zí svojiga telesa. Jésté jo teško stane, spane
 jo nadlegéje; vidé, de se vs yas nenéga xivle-
 na vs postréts telesa zapravla. Razun tebe je
 ney ne more umiríte. Če pa pomislem, de sém
 ts we takó malo sluzila, in de me je morebité
 mogoye nadoméstite, kar sém zamudila, ako
 we dól yasa na zemls xivím; bē rada we velí-
 ko teýji breme nosila, ko je breme téga xiv-
 lena, in pa do konca svetá, ker ne xelím no-
 benéga pokója, in se ne zménem za nobeno
 teýo, ako ts morem le koléykej postréts. Zató
 ne vém, kaj de naj bē prosila; le to vém, de
 ne xelím družéga, kakor samó zate xivéts.

9.

* O živlene, živlene! kakó se morew ohranitz, ako se loyeno od svojiga živlena? — Kaj morew storitz vè takem loyenz? — Kaj hoyew početz, ko je vse, kar délaw, takó polno slabóst, takó nepopolno? Kaj te more, moja duwa! potolaxitz na tém nepokojnem morji? — Sama sebz se smilém; we bol pa se mæ smilè tistè yas, ko se sama sebz nésém smílila.

Kakó prijetne, Gospod, so tvoje pota! Pa kdo zamore brez straha po nêh hoditz? Se bojím, de bè tè ne sluxila; in ako tè hoyem sluxitz, ne najdem nêy, kar bè me moglo upokojítz, alè sè yémèr bè tè mogla le nekòlèko dolgá poplayatz. We nekòlè bole ne yutém svéje revuyène, kakor kèdar se trudém na vso moy. — O moj Bog in moje usmilene! kakó naj bè ravnála, de bè vsaj ne podèrla, kar sè ti velièzga storil nad mænój? Tode yémú, o moj Bog! pravém vse to? Komú tozém? Kdo me posluwa? Kdo drugè, kakor tí sam, moj Oye in moj Stvarnèk! Pa de ti véw mojo potrebo in moje tèrp.lene, yémú veliko beséd? — Vém predòbro, de sè tí sam vè menè, in pregledújew moje sèrèe. Glej, táko zmotnávo mæ déla moja nespamet! Pa, o moj Bog! kakó bom mogla zvédzetz, de nésém loyena od tebe? O prerèvno živlene, kjer je vè réyèz, nad ktero je ylovéku nar veq lexèye, takó malo varnostè!

*) Tukej se zaynó bukvèye premišlevána po svetam obhajilè, ala klinane duwe ka Bogu, vè sedamnajst razstavah.

10.

Moj Gospod! mislam veykrat, ko bz nas tukej na zemlze, kjer moramo loyenz od tebe xivetz, kej moglo potolaxitz, bz nas samota potolaxila, ker vz néj najde duwa pokoj per tistem, ktera edinz jo more vz rsninqz upokojitz. Velikokrat pa, o moj Bog! te tudz vz samotz ne vxiva sz popolnoma svobodnem duham, kar jo potlej we enkrat toleko tarpinqz; vzndar ye pomislz, de bz jo družba sz stvarmí we dalej od tebe odvzrnila, vxiva tudz to malo sz hvalečno zadovolnostjo.

Pa o moj Bog! od kod pride, de duwo, ktera xelí tebz samemu dopastz, tudz pokoj nepokojno déla? O mogouna Lubezén Boxja, kakó vse drugáqz se ona razodéva kakor pa posvetna Lubezén! Ta ne tarpí nobenzh tovarwev zraven sebe, ker ménz, de se ji bo odvzelo, kar posede. Lubezén do mojiga Bogá pa toleko veyz parhaja, kolzkor bol vé, de se mnoxz tudz utvívilo tistzh, ktera te lubejo, kakor se tudz neno vesele vselej zmanwuje, ko zmislz, de ne vxivajo vse te neskonyne do-brote. To ravno bolí duwo vz nar veyzm veselez, ke ga per tebz vxiva, de jih je namrazj toleko, ke we ne xele tvøjih tolaxíl, in jih bodo zató zgubiliz vékoma. Torej sz vse perzadéne tz perdobitz družeh duw, in se odpové rada sama svøji tolaxbz, ye ima le kej upana, de sz bodo tudz druga perzadjalz vdelexite se te tolaxbe. To perzadováne se duwa obílno povrayuje se svéstjo, de imaw tí po tém do-

padene nad no, ker dobro spozná, de tukej
 vs tэм xivlenz tudz vesele, ktero od tebe pri-
 de, né varno, ako se ne strina zэ lubeznejo
 do blixnega. Kdor blixnega ne lubz, tudz te-
 be, moj Gospod in moj Bog! ne more lubi-
 tz. Kolekan kervi sz namrxy prelil nam poka-
 zatz, kolzko lubezn de imaw do Adamovsh
 otrók! O moj Jezus! tvoja lubezn do ylové-
 wkeh otrók je tolzka, de se tz ne more nekola
 bole ustrxyz, kakor ye kdo zapustí tvoje tola-
 xila, de bz tebz tiste pzdobil, po ktersh du-
 wa tudz kz tvoji veliko popolnawz posestz pride.

11.

Ye premislém veliyastvo, moj Bog! ktero
 sz ti prpravil vsém tistém, kz tvojo volo zva-
 stó dopolnujejo; ye premislém, sz kolzkm tru-
 dam in trplenem je tvoj Sin to pzdobil, in
 kakó de bz moglz za to tolzko, nezasluzeno lu-
 bezn hvalexnz bitz: se moji duwz nad tэм gro-
 zno vxalz. Kakó je mogoye, Gospod! de se to
 vse pozabz, in de ljudje, umzrlivz ljudje ne
 pomnxyjo tolzke tvoje lubeznz, in te ne nehajo
 xalitz? O moj Zveliyar, kakó po nemarnem
 pozáblajo ljudje svoye lastno zveliyane, ko je
 vnder tvoja dobrótlivost tólkowna, de se nelo
 tistsh usmilw, kterz te popolnoma pozabxyjo!
 Tudz ye te prav védama smzrtno ranzmo, po-
 zabw to, in nam pr vsém tэм podáw spet
 vs prijazen rokó nas zbuditz iz nave brezum-
 nostz, de bz spet svoyiga zdravja iskalz, in ga
 od tebe prosilz.

Hvalen in ueujèn bodz Gospod za takó pærseryno usmilene! Čestz vselej, moja duwa! tolskan lubeznivzga Boga. Kakó je mogoče, de bž se zopær nega kdo mógal vzdvìgnitz? Oh, æe velikóst milostz obsodz nehvalexnzke! Doklej, ylovéwkz otrone! bote we ostalz takó tærdzga særna, in se vstav.lalz Jezusu, nemu prekrotkæmu, presvetæmu? Ylovéwko xivlene prejde ko trava, in Sin dævine ho pærwzl nekædej storit tisto strawno sodbó, kž bo za nas vse vékoma razsodila. Vszegamogóynz Bog, ker bow ti nau sodnik, in té sodbz ne moremo oditz; kolzko sz moramo pærzadjatz, de te zadovólzmo, de nam bow tisz poslednz dan mílostiv! Blagor duwam, ktere se sméjo sz tæbój veselitz, we tiszkrat, ko se bo, o Bog, vs svét tresel pred tæbój!

Moj Gospod in moj Bog! ye kdo, kž sz ga ti od padna vzdvìgnil, pøtlej spozná, kolzko je zgubil zavolo kratkzga pozelena, kterzmu je ustrégl, in je zdé pærpravlen tz védno sluzitz sz pomoujój tvøje milostz, kž jim je ti, o predobrota moje duwe! ne odreçew, kterz po tebz hrepene; kakó je mogoče, de tak ne umærje, ko zmislz, de je zgubil tolsko dobroto, kakor je kærstna nedolænost? Kakó more duwa, ktera te pærseryno lubz, to misel prenestz? Pa—kakó nespametno je moje vpravane, o Gospod! ravno kakor de bž bila pozabila velzke yuda tvøjiga usmilena, kž sz zavolo nawszh gréhov na svét pærwzl, nas sz takó drago nêno odkupil, in nawe zapelívo vesele sz tém playal, de sz pretzrpel takó grozovitne muke in biyane. Ti sz ozdrávil mojo slæpoto zæ zavezó svøjih

Borjnih oči in moje največnost za bolečina-
ma terneve krone.

12.

Se me zdi, Gospod! kakor de be se mo-
ja duva ce zde porivlala, ko premiluje ve-
sele, ktero bo imela, kadar te bo po tvojim u-
smilens vekoma vivala. Pa rada be te poprej
sluxila, ker se me ti sluxajou pardobil, kar
bom vivala. Kaj me je storitz, moj Gospod
in moj Bog? — Oh, kakó pozno so se moje
cele po tebe vnele, in kakó zgodej se me ti,
Gospod, jel klinatz in pregovarjatz, de naj se
te popolnoma vdam! O moj Bog in moje usmi-
lene! ka prawnika nekole ne zavercem, zde lah-
ko storiw yudo svojiga usmilena nad svojo slu-
xabneno. Se vsagamogouen, o Bog! ve rsnine
vsagamogouen. Skaxe to svojo vsagamogounost
nad moje duvo; daj me skusitz, Gospod! kakó
storiw lahko, kakor be trenil, de se perserun-
we lubeznje spet pardobi ves tiste yas, kterga
je zgubila, ker te ne lubila. Pa mende bledem,
ker pravzjo, de se zgublena yas vey ne da
pardobitz. Bodz visoko hvalen, moj Bog! spo-
znam tvojo vsagamogounost, in ne bom na
sramote ostala. Sej ker se vsagamogouen, kaj
te more nemogouy bitz? Le hotetz te je do-
ste, o Gospod! le hotetz; akoravno sam namray
slaba, verajem vnder terno, de zamorew vse
storitz, kar hoyew. In vey yuda ko sliwem
od tebe, in del ko premilujem, de be we
veliko vey lahko storil; bol se tudz moja vera

utrduje, in za vse svétjo upam, de bow to tude storil. Samó to, moj Bog! sej véw, samó to zamorem rewt, de nekolz, tude ko je bilo vse vz revah, nekolz nésam nehala verovatv vz tvojo vsagamogóynost in tvoje usmilene. Vz tém, mislem, de te nésam nikedar razxalila. Potrdz mz to, o Gospod! Na to se zanawam, ko prosam yudo tvojiga usmilena. Daj mz, moj Bog! spet pærdobitz zgublenz yas, in dodélz mz vz to zdé in vz prihodne obilne milostz, de pridem pred te vz svatovském oblaýilz; zakaj to lahko storíw, ye le hoyew.

13.

Kakó pa, moj Gospod! te smém milosta prositz, ker sam tá takó slabo sluxila, in to, kar sz mz bil dal, takó zanikærno hranila? Kaj se more takz we zaupatz, ktera se je tolikokrat nezvésto pokazala? I kaj mz je pa steritz, o poveselovávæn xalostnæn in pomouynik vseh tistæn, ktere per tebz pomouyz iujejo? Alz bz bilo morebitz bole, de bz molýala sz svøjimz potrebamz, in yakala, de mz bow sam pomagat? — Gotovo ne; zakaj ti, moj Gospod in moje vesele! kz sz dóbro védel nawe mnoge potrebe, in kák polajwæk dobémò vz næn perpovzdovánz, zapovéw, de naj te proszmo, in obluþw, de nam bow dal. — Veykrat se spomnzem pærtocbe svete Marte, ktera se né toliko pærtocila nad svøjo sestro, ampak se ji je bol vxa-lilo, ker je míslila, de ti, o Gospod! x' no zavolo nenzga truda nész imel usmilena, in

ta je bil zelo malo vz misle, de bi per tebe ostala. Morebitz se je mislila, de do ne nẽmaw tolzke lubezne kakor do nene sestre. To je mende bol obyutila, kakor struys tistzmu, kterzga je takó moyno lubila; sej truditz se za lublenna je lubezne nar veys vesele. To vxa-lene lubezne se tudz ze iz tega pokaxe, ker ne naz rekla svoji sestri, ampak je le per teba, o Gospod! potoxila; lubezen jo je storila takó seryno, de se je zupala ta zelo oytata, de ta ne skerb zano. — Takó se spozná pač tudz iz odgóvora, de se je zató pertoxila, kakor sam rekla; zakaj ravno lubezen je tisto eno potrébno, tisto edino, kar da vszmu drugzmu vrédnost, in je takó potrébno, de bi ylovéka nobena réy ne sméla vz lubezne zadexevátz.

Kakó pa, o moj Bog! mæ je mogye doseys takó lubezen, kakorune je lublennz vrédzen, ye tvoja lubezen do mene nẽma moje lubezne vz sebz? Se smém mar tudz za uno sveto xenó pertoxitz? — Oh, se nẽmam za kej pertoxitz, ker mæ je moj Bog vselej veliko veys in yestítlivz lubezen skazal, kakor sam ga tudz le kedej védela prositz! Ako se ne pertoxz, de je tvoja dobrótlivost prevey in predolgo za mænój poterpéla; se nẽmam za kej pertoxitz. Kaj vnder te zamore prositz takó revna stvar, kakor sam jaz, de mæ daj, o moj Bog! de bi ta se svetem Avguwtinam spet nazaj dala, in nekolzko poplayala svoje tolzke dolge? Kaj druzzga, kakor de se ti spomne mílostivo, de sam jaz tvoja stvar, in de naj jaz spoznam, kdo je moj Stvarnek, de ga bom lubila.

14.

O Gospod, moje vesele mémo vszga, kar je stvarjeno, o moj Bog! doklej bom we yakala, de me bo dano te gledate obliqje vs obliqje? I ale némau nobenzga zdravila za take, kterzm zemla prav nqy ne da, kar bz jih móglo upokojíte? — O, kakó dolgo je to xivlene in kakó polno britkóst! O xivlene, vs kterzm qlóvæk we prav za prav ne xiví! Paq pusta puqáva brez vse pomoqz! I kdaj æe, o Gospod! kakó dolgo we? Kaj me je zaqete, neskonqna dobrota moja! kaj me je storíte? Bom mar prosila, de naj po teba ne hrepením? O moj Bog in moj Stvarnek! ti ranaw, kjé pa je zdravilo zató? Ti ranaw, in né videte nobenzh ran! Ti moríw, in pustíw qlóvéka le we bol xivzga. Takó je, ti storíw, kar te dopade, ker se resniqno Gospod in vszgamogóqen.

Kaj, o moj Bog! takó zanzqliv qerv, kakor sem jaz, bo toliko texáv preterpel? — Pa ti hoqew to; naj pa bo, o moj Bog! Sej ne xelím družzga kakor tebe lubíte. — Pa, oh moj Stvarnek! moje nezmerne trplene me vnder posile toxíte in klináte, de sem brez vse pomoqz, ako me ti sam ne parhitíw na pomoq. Pretexavna je jeyá, vs ktere moja duwa koprní, de bz ne zdihovála po rzéne; vnder pa bz ne hotla tudz vs nar manwam prestopíte, kar ji je tvoja presveta vola odménila. O, ne odlawaj, moja slava, po svoji presvete volz ale zapovédate, de naj perserqnez lubezen we pivva trplene moje duwe, ale pa ugásne mo-

je xele xe za nasitenem! O smert, o smert! ne vém, kdo se te more batz, ker se vz tebe najde le xivlene. Pa, xe vém, kdo, — kakó namrzu se te ne bo bal, kdor je dal yasa xivel, de né ljubil svøjiga Boga! In ker je tuda ravno ze mnój taka, i kaj pa prosem, kaj bera rada? — Morebitz kazn, ke sem jo zasluxila se svøjim gréh? O nekaz, neskonyna dobrota moja! ker se moje odræéne predrago playal. Pustatarej, moja duva! de naj se zgodi vola tvøjiga Bogá, ker to je tvoj dobiqzk. Sluxa mu, in upaj vz negovo usmilene; bo xe dopolnil tvoje gorcy xele, ktere te tarpinyzo, ko po rsniny pokorz prej odpuyene svøjih gréhov doseæew. Ne iuz tukej nekolz vesela brez texáv. Pa tuda texáv, moj pravz Gospod in kral! ne vém prav pretzrpéts, ako me tvøja Bøxja, vszgamogóyna roka ne pomaga; se to pa bom vse premøgla.

15.

O edino upane moje! — moj Øye, Stvarnik, pravz Gospod in brat! ko zmislam, de pravz: „Moje vesele je bitz se ylovékame otronz“; se razveseli téga moja duva. Gospod nebes in zemle, o kákowno mazilo so te beséde vsakemu gréwnzku, de ne obupa! Gospod! ale potrebujew koga, se kteram bera se mogle veselite, de hodew za takem ostudnem yervam, kakor sem jaz? Tista glas, ke se je sliwal per kersta vz Jordanz, kaj né rekél, de imaw dopadene nad svøjim Sinam? — Ale smo pa, o Gospod! vse nemu enake, de pravz, de imaw,

kakor nad nim svoje dopadene, také tudi svoje vesele bitje se ugovorkama otrone? — O, to je pač nezapopadljiva dobrotljivost, milost, ki je nismo nekakor zaslužili! In vendar ljudje ne mislijo vanjo! Spomni se, o moj Bog! te tolike revužne, in poglej navo slabost, ker te je vse znano.

Ti pa, o moja duša! se povzdigni in premisluj, kólkovno vesele in ljubzen ima nebški Oče nad spoznámem svojiga Sinú, in Sin nad spoznámem svojiga Očeta, in kakó goreča je ljubzen, po kateri je svetí Duh s' nima združen, in se ne more nikoli zmanvati ne spoznane, ne ljubzen, ker so vse trije le eno bitje. Te presvete osebe tadej se spoznajo ena drugo, se ljubijo ena drugo, in se veselo ena druge. Kaj je torej tréba ve moje ljubzní, čemú jo hočem? o moj Bog! Kákoven dobiček imam ve néj? Bode, moj Bog, visoko hvalen vékoma! Vse stvari naj te hvalijo brez konja, kakor je tudi tvoje bitstvo brezkonno. Veseli se, moja duša! de je vendar kdo, ki lubi svojiga Bogá, kakor je vréden lublen bitje. Veseli se, de je kdo, ki negovo dobrotljivost in veličastvo popolnoma spozná. Zahvali ga, de nam je dal celo svojiga edinorojenega Sinú, de ga tudi na zemlji, také rekoč, eden zmed nas spozná, kákoven de je.

16.

Moj Gospod in moj Bog! rés, ti sam imam beséde živlena, vsz kterih zamorejo vsz ljudje najtz, cesar xele, ko bz hotle le iskata. Alz se je pa kej yuditz, o moj Bog! de tvøje beséde pozabemo, ker smo samí iz svøjiga zadolxena tolxkan mlaynz in slabí? O moj Bog, moj Bog! vse rzúí sz stvaril, in kaj so one protz tistmu, kar bz lahko we stvaril, ko bz hotel! Vsøgamogóyenz sz, in nezapopadlive so vse tvøje déla. Storz tadej, Vsøgamogóyenz! de tvøje beséde nikzdar ne prejdejo iz møjiga spomína.

Ti pravzø: „Pridete kz menz vsz, kterz ste nadloxnz in obtexenz, jaz vas bom pokrepyál.“ Kaj hoyemo veq, o Gospod! yesa xelzmò, yesa iuyemo? Poyitka, pokója iuje vsz svét; pa ravno — o moj Bog, usmilz se, pomagaj tolxka slepotz! — ravno ko iuyemo pokoja, naletzmò vsz pogubo, ker ga ondz iuyemo, kjer ga je nemogoye najtz. Iméj usmilene, o Stvarnaz, sz svøjimz stvarmí! — Glej, samí se ne umémo, tudz ne vémo, yesa xelzmò, in ne pomislzmo, kaj proszmo. Razsvétlz nas ti, o Gospod! sz svøjo luyjc. Mi bol potrebujemo te luyz kakor tistz, kz je bil od røjstva slép; ta je vsaj xel lel víditz luy, kz je né poznal, zdé pa, o Gospod! je we ne xelzmò víditz. — Oh, kakó texko je ozdrávitz to bolézen! Tukej, o Gospod! se mora tvøja moy razodétz, tukej se mora tvøje usmilene pokazatz.

Moj resniyenz Bog! spoznam paq, kakó je texko, kar te proszm. Hoyem, de bz ga ti

lubil, kterz tebe ne lubz; mu odpzrl, kterz ne kliye; ga ozdrávil, kterz je rad bolán, in sam hodz za boléznajo. Pa, o Gospod! sej sz sam rekel, de sz pzwel gréwnzegov iskat. J nuj, to so prave gréwnzke. Ne glej na nawo slepoto, o moj Bog! ampak na kri, ktero je tvoj Sin za nas prelil. Daj, de svéte tvóje usmile ne vz tznem brezne nawe hudobije. Poglej, Gospod! délo tvójih rok smo. Daj nam skúsite tvójo dobrótlivost in milost.

O premile, prelubeznive Gospod moje duwe! pravzw tudz: „Pridzete kz menz vse, kz ste xéjne; jaz vas bom napóvil.“ I nuj, tukej le je vz resniže xgoya xéja; kakó namrzq bz ne zéval od xéje, kdor gorí védno vz plamenz neugasnega poxelena po revnzih, praznzih, zapelivzih daróvzih, kz ga nekolz ne umire? — Oh, Gospod! gróžno tréba je tukej vode, de vz nem popolnoma ne zgorí. Gospod! spoznám tvójo dobrótlivost, ne bow pzdazxevál te vode. Sam sz jo oblubil, tvóje beséde se vselej dopolnzjo.

Kaj pa, ye iz navade vz takem plamenz xivéte, in ker so vz nem zrejenz, ne yutajo ogná, in iz tumpaste neobyutlivostz za svójo veliko potrebo we ne vzdó; kdo, o Gospod! zamore takrat we svétovatz? — Ti sam, o moj Bog! sej sz zató na svét pzwel, de bz révil iz take brezupne nadloge. Réwz jih, oh usmile se jih, kterz se samí sebz ne smilzjo! Pridz ti kz nem, o moj Bog! ker ne nzh zadolxena slepota takó zvezane derxi, de noyejo kz tebz pritz. Poglej, kakó tvóji sovraznekz rastejo od

dne do dne po utavila in moč. Torej te jaz prosim namésta naš; vém namreč, de bodo kmalé spet od smérti vstala, ko zaupajo vs se ita, in qutita svójo revužno in pa moy in sladkóst tvoje milosti. O živlene, ké izvira iz tebe vse živlene! ne odreže má te presladke vode, ké se jo vsém obľubil, které je xele. Poglej, jaz je xelím, o Gospod! jo prosim, in pridem ké tebe, nákar se má ne skrivaj; sej véw, o Gospod! kakó má je sila, in de je le to pravo zdravilo za duwo, ké je od tebe ranena. O Gospod, kolzkeré je ogen vs tém živlene! Oh, kakó nam je tréba živéti vs vsém strahé! En ogen povxiva duwo; eden jo oqiučuje, de bá vékoma živéla, in vxivala tvoje veliqastvo. O xive studenče ran mojiga Boga! po vas so vs téj xgoučé xéji moje xele, obilno bote zmirej tekla nas pozivit. In kakó varno bo hodil vs vséh nevarnostéh téga živlena, kdor se skerbno pokrepčáva se to Bóxjo pijáčo!

17.

Smertne texave so me obdale, je prerok nekédej prerokoval od tebe. In te smertne texave, moj Odravenik! te we zmirej obdajajo, ker te ljudje od vséh strani ranajo. Oh, kaka strawna powást je gréh, ker je Sínu Bóxjimu toleko trplene in nelo smert napravil! O Bog moje duwe, kakó grözno hitémò mi te xalita, in kakó hitiw ti nam odpuqata! Zakaj, o Gospod! smo vnder takó strawno predržne? Ko namreč vs tvoje veliko usmilene grawémò, bá mo-

glaz vander tudz pomislitz, kakó velika je tvoja pravičnost.

Kristjane! zdé je čas, de branete svojiga krala; zdé mu pokazete svoje lubežen, ko mu je takó malo negovzh podloznikov zvéstih ostalo, tistih pa, ktere derze za Luniferjem, negovm zopernakam, je yedalej veq, in toľko veqz wkodo délajo, ker se ozunej prijatle kaxejo, skrivej pa ga prodajajo in zdajajo. — Oh, sej ze né skorej nekogar, kteremu bz se smélo zaupatz!

Edinez resniyne prijatel, kakó gzdó te povraqujejo tvoji zdajavne? O vi, kze ste we prava kristjane! pomagajte svojimu Gospodu jokatz; zakaj tiste mile solze, kze jih je toqil na Lanarjevem grobz, so tekle ne le za Lanarja, ampak za vse tiste, kze noyejo vstatz, desravno jih Bøxje veliqastvo moyno kliye.

O neskonqna dobrota moja, kakó se imel takrat pred oymí vse moje gréhe, kze sem jih zopar tebe storila! Pokonqaj kzelej, o Gospod! moje in vszh ludi gréhe. Obudz te mertve; pokliyz jih, vszgamogóyne Bog! se takó moynam glasam, de vse oxivi, ye te tudz ne proszjo, in de jih potegne iz globónega brezna nezslast. Lanar te né prosil, de ga oxive; storil se to na prawnu gréwnzhe. Glej jo, moj Bog! tudz tukej gréwnzhe, in pa we veliko veqz; pokazz svoje usmilene, to te prosem, akoravno sem revna, naméstz tistih, ktere te samí noyejo prositz.

Sej véw, o moj Zveliqar! kakó sem žalostna, de je ludém takó malo vz mislzh stra-

wno trpvene, ktero jih v véynosté yaka, ako se ka teba ne sprebernejo. O vi, ka xivaté zdé v vsah slastéh, v veselé in kratkouaséh, in le zmirej po svojih æelah ravnáte, usmilite se vènder samí sebe, in pomislite, de bote pòtlej vékoma — vékoma brez vsèga kònna neusmilènemu trpinçenu hudóbnéh pèklenskeh duhóv podvèræenè! Oh, poglejte vènder kadej, poglejte, kakó vas ravno tistè, ktera vas bo sodil, in mogel véyno obsoditi, zdé we prosè; pomislite, de se ne morete zanestè na nobèn trinèk yasa! I zakaj le noyete véyno xivétè? O, kakó trde so ylovéwke sèrpa! Omeqè jih, o moj Bog! sè svojo neskonyno dobrótlivostjo.

18.

O moj Bog! obvarèj me po svojim usmilènè. Texáve mè perhajajo, ko pomislem, kaj bo duwa obyutila, kè se ji tukej zmirej dóbrogodí, kè jo ljubèjo, ji stréxejo, jo visòko yeste, in æ' no lepó ravnájo, kedar se bo bèræ po svoji smèrtè vídila vékoma pogubleno, in bo spoznala, de ne bo veq kònna. Takrat ji bo malo pomagalo, de noye verovatè, kar vera uqí, kakor je tukej storila. Odloçena natègama od vsèga vesèla in vsèh zemèlskeh slast, kè jih je komej jela vèivatè, se vidè vè prestrawnem kraji, med ostudno, neusmilèno druçbo, sè ktero bo mogla vékoma trpétè; vè smèrdlívè kalúxè, polnè kay, kè jo bodo grozovitno pikale; vè tistè strawnè tèmè, kjer ne bo družèga ugledala, ko pèklenske muke vè tèmòtnem

plamen, brez vse luč. — Vse beséde so pre-
slabe popisati to, kakorwno je samo na sebi. —
Gospod! kdo je duvam toľko praha vz očí na-
súl, de téga takó dolgo ne vidzjo, dokler néso
tam? Kdo, o Gospod! je nzh uwesa takó za-
mawil, de, naj bž se jim bilo tudž we toľko-
krat napovzdoválo, néso nžy sliwate hōtle od
téga véynzga tžrplena? O živlene, kž ne bo
nikadar minulo! O tžrplene brez kōnņa! o
tžrplene brez kōnņa! Kakó je mogouje, de se
ga ne boje nžlo takž ljudje, kterž se spatž ana-
jo vz tžrdž postelž, de bž jih nzh mehkužnž
život ne bōlel? Moj Gospod in moj Bog! jaz
objokujem tistž yas, ko téga tudž nžszm spo-
znala. In ker véw, o moj Bog! kakó grōzno
me bolí, de jih toľkan vidžm, kterž téga no-
užejo nžkakor spoznatž; pōwłž vsaj enžmu, o
Gospod! le enžmu luč, ktere te ždč prosžm,
ker po tžm takžm bž se utegnílo žgoditž, de
bž bilo syasama več razsvetlenžh. Ne žavolo
mene, o Gospod! — žakaj jaz téga nžszm ža-
služila — ampak žavolo žaslužena svōjiga Si-
nú usliwž mōjo prōwno. Poglej, Gospod! ne-
govžh ran, in odpustž tudž ti nam, kakor je
ōn odpustil tistžm, kterž so mu jih storilž.

19.

O moj Bog in prava mōja moč! i od kod
le pride, de smo lēnž vz vsžm, le vz tistžm ne,
kar je žoper tebe? Žakaj obračajo Adamovž
otrōnž le vz tvōje razžalene vse svōje močí?
Oh, ko bž nzh pamet ne bila takó grōzno

oslepléna, hã mogla vãnder spoznata, de moyí vsah ludí skupej néso dovól zopãr svøjiga Stvarnãka vzdvìgnite orõxe, in bojevãta se neprenehama se tistãm, kterã jih lahko vã nãu razdéne, kakor hã trenil. Tode ker je nãh notrane okó slépo, so enake trapexem, kterã se samí smert navlécejo, ker misljejo, de bodo se tém æivlene pãrdobila.

Kaj je se témã poucãta, moj Bog! kterã so bolní za táko trapostjo? Pravãjo od trapexev, de jih ravno nãh bolézen moyne déla. Taka je tudã se tistãmã, kterã od Bogá odstopãjo. Kdo more brez grõze vídite, kakó imajo ludje takó malo srÿnostã, kãdar je trãba pãrloãnost vã grãh zapustite, ale ognite se nevarnostã, vã kterã utegnejo svõjo duwo pogubite, in se vãnder predãrãznejo vstãvite se vsãgamogõynãmu Bogú! Kaj je to, neskõnyãa dobrotã moyã! Kdo da ludém táko moy? Poglavãr mar ale vojvoda, kterãga se dãrãe vã tém bóji zopãr tebe? Ale pa né õn tvoj sluxabnãk, in obsojen vã véynã õgnã, kakó more premãganãu we srÿnã bitã? Kakó hodãjo za takãm revexem, kã je odvãrãen od nebecãkãga bogastva? Kaj premore datã, kdor sam zase néma družãga ko zãol revuyãno in muke? Od kod pride taka moy zopãr tebe in taka lenõba zopãr hudiãa? O neozdravna slãpõta, de hudõbnãmu sovraãnãku sluxãmo se tistãm, kar se nam ti dal, in de tvõjo neskõnyãno lubãznã, o moj Bog, povrauyjemo zã lubãznãjo do tistãga, kterã te vékõma sovraãnã! O strãvna slãpõta! Obrãnite se spet vã se, ÿlovãkã otrõnã! poglejte svøjiga

krala; ker zdé ga bote ve krótkéga nawla. Storíte kádej kónęę svóji velike hudobii; oberńite svoj sęrd in svójo moy zoper tistęga, ke se zoper vas bojuje, in vas hoye pęrprávitę ob vaw dél. Pojdate vz se, odprite oųí, in prosite zę vpitjem in jokam luų od nega, ktere je svét razsvętlil. Zmodrite se vęnder za Bęxjo volo, in védzte, de sę pęrzadęvate na vso moy tistęga umorite, ktere je svóje xivlene dal vz smęrt, de bę vam xivlene dodęlil; spoznajte, de je on edinę, ktere vas tudę vawęm sovraęnękam ubranę, ye se mu sę silo ne vstavlate. In ako vas vse to ne gane, pomislęte, de vęnder neų prote negovę moyę ne premorete, in de bote preј alę poznęje za svójo predęrznost vz véųnem ognę mogle tęrpętę. — O moy Bog, kakó tęrpíw vęnder za tiste, ktereę se ti vz svójim tęrplene takó malo smilęw! O, pęrwel bo kádej yas, ko se bo pokazala tvója pravíųnost, in se bo vídilo, alę je enaka tvójemu usmilenu! — Kristjanę! pomislęmo dębro, de ne moremo nękole dovól spoznatę, kolęko smo dolęní Gospod Bogú za negovo veliko usmilene. Ako je pa tędej negova pravíųnost ravno toľka, kolękorwno je negovo usmilene; joj, kakó se bo potlej tistęm godilo, ktere so zasluęilę, de se ona nad nimę skaxę in razodęne!

20.

O duwe, ke zdé brez vsęga straha svóje vesele vęivate, in ste zmireј zamiwlene vz yeųene mójiga Bogá, kakó ste vęnder sreųne,

kakó vam je skorèj nevojnlíva moja duwa, de ste æe réwene od britkóste, ktero napravljajo tolêke gréhe, kè jih vz téh nesreynih yaseh dé-lajo zoper mojíga Bogá! O prebláxne duwe nebewke! pridzete na pomoç nauw revuyènz, in prosite za nas mílostivzga Bogá, de da tudz nam nékej vawzga vesela, in de svétlega spo-znana, ktero ve imate, tudz nam kej podéli. Daj nam, o moj Bog! spoznate, kaj se tistzm podéli, ktere se vz sanah téga xivlena seryno vojskujejo. Sprosite nam, lubezníve duwe! de bomo uméle, kákovno vesele ve obyutze, ko vidzete, de bo vawe tolêko zvelíyane tudz vé-yno, in kakó vesela je za vas gotóvost, de ga nikedar ne bo kónen.

Oh, kakó revnz, Gospod, simo pa mi! Zakaj ye so nam tudz znane vse te rēsnihe, in jih verajemo; so le vèndzr, ker jih ne pre-míwujemo, vz nauw duwz takó ptuje, de jih ne spoznamo do terdnega, in jih tudz noyemo spoznatz. Xenejo nas takó moyne æele po zlo-xnostz in mesenzh vxitkèh, de raji véyno zve-líyane vz nemar pustemò, kakor de bz le krá-tek yas yakalz, in nelo vse raji zgubemò, ka-kor de bz se za odlogam kanzga léta, kanzga dneva, alz kake ure dalz zmotitz vz revnem xivanz téga svétá! O nesreyna samogoltnost! Ka-kó malo zaupana imamo vè te, o Gospod, kè se nam vsaj veliko veçz zaklade in bogastva zaupal, in takó rekóy, zastávil, akoravno se védel, de te téga ne bomo povernile, samó de ti nése kriv, ye se sveto varynostjo pèr tvójim tolêkan dobrótlivem Oyete nez ne pardobemò!

21.

O moj prava Gospod in Bog! kdor tebe ne pozná, te tudi ne lubá. O, kólakowna resniča je to! Pa gorjè, gorjè, o Gospod, tistém, které we ne æele te spoznati! Po pravičú se ustrawemo, kedar se spomnemo smertne ure.— Oh, moj Stvarnik, kakó strawen bo dan, ko se bo tvoja pravičnost razodéla! Večkrat premiwlujem, o moj Odræwenik! kakó mило in tolačlivo obernew svéje očí w tiste, které te lubejo, in ktere hoyew ti, neskončna dobrota moja! lubeznivo pogledate. Oh, le en tak prijeten pogled proti duwam, ktere se w svéjo lastino izvólil, se má ždi, de je obilno plačilo za službo veliko lét! — Pa, o moj Bog, kakó težko je to réč komú dopovedati! le tistém ne, které so æe samí skúsili, kakó sladák je Gospod. O kristjane, kristjane! poglejte vendar na brátovščino, w které ste že vylóčene nam Bogam; spoznajte jo, in nekár je ne zanajute: kakor je namreč ta lubeznivá bratovská pogled poln tolačbe za negove prijatle, ravno takó strawna bo tudi pravična jeza, se ktero se bo na zadne nad svéjime preganávne maujeval.

Oh, de we ne pomislémo, de gréh né družega, ko hrup in boj vséh naših poyutkov in duwnih močí zoper Boga! Tebé, o moj Bog! je znano, kakó me pretrese misel, de bo tiste strawne dan sodbé tvoje Bøje obliče morebité se sardam pravičnosti w me gledalo; ti véw, de me je ta misel bol prestráwila kakor

nar živéji domiwleváne vséh pèklenskeh muk in tar, in de sém potlej zmirej klinjala vè tvoje usmilene, de bž me obvároval toľake reve in britkoste, kakor te, o moj Gospod! tudž zdé spet lepó prosém. Kaj se mž more na zemľe pargoditi, de bž bilo tému pžmeriti? O Bog! prosém vse dóbro ob enžm: réwž me iz toľake britkoste; daj mž, o moj Bog! toľako lepoto vè mirž vživati.

Tvoj Oče nam te je dal; ne pžpusti, o Gospod! de bž to predrago dragotíno žgubila. Slabo sžner, moram obstati, sžm várovala te dragotíne; vžnder se da to wè popráviti, o Gospod! dokler vè téj revužne prebivamo. O bratje, bratje in otrone téga Bogá! obračajmo vè to vse svøje mojí, de svøje gréhe spet poravnámo; sej je Bog rekł, de, ako se iz sžnžna kesámo svøjih gréhov, bo vse nawe razčalena pozabil. O dobrota brez vse mere! kaj hoyemo wè več? Je lž kdo, kterž bž sramliv sž ne upal toľako prositi? Oh, revna malosžrnost! — Ždé je yas vžeti, kar nam ta dobrótivž Gospod, naw Bog, ponuja, dokler sam wè iuče ľubežne. Kdo jo more odreč nemu, kž se né branil za nas prelitž vse svøje kžrví, in svøjiga živlena vè dar dati? — Glejte, kar bž on rad, né skorèj než, in toľkan lahko, in žalče le nam vè prid, če storžmò. Sžner če sžubemò nar manž réč, postavžm, kàko iglo, alž če ptiya, kterž nam né za družžga kakor za malo kratkouasa, vidžmo uiti in sferfoléti po nebž, nam to tekko dé; in toľkan mogoužnžga orla Bøžjiga veliyastva, in ž' nim kralstvo, kteržga žve-

lfyane néma konňa, za vselej zgubite — nad tém se nam komej vxaľe! Moj Bog, kolzka nespamet in slepota je to!

22.

Oh, Gospod, oh, kakó dolgo trpí æe ta revnyzna, in kakó teško jo prenaša, kdor hrepení po tebe, moj Bog! — Kaj, Gospod! naj zaqne moja duša, kã je vz takã jeyã zaperta? Kakó dolgo, o Jezus, je ylovéwko xivlene, deszravno pravzjo, de je kratko! Se vé, de je kratko, ye pomislæmo, de se æ' nim lahko pardobí véqno xivlene; pa grøzno dolgo se zdi dušã, ktera æelí skørej gledatã svøjiga Bogá. — Kaj svétzjew za táko trplene? Za to né družzga svéta, kakor zate trpétã. O presladkã pøkoj, kã ga xivajo, kterã ljubzjo møjiga Boga! ne hødã od nãh, kterã tvojo ñéno poznajo; ker sz tebój se mora tudã vekwatã als manwatã trplene, kã ga ljubk napravla vz møji dušã, ktera po nem hrepení.

Tebã, o Gospod! æelím dopastã, in tebe razveselitã; szner me ne more, to vém, nobena réq umiritã, ktera umærlive ludí razveseluje. — Ye je pa taka, ne bow zameril møji prøwnã. Glej me, Gospod! tukej le szm. Kakor tvoj zvéstã sluxabnzã, svetz Martin, tã jaz reqem: „Ako me je tréba xivétã, de sz tém tebe ustræcem, se déla ne branãm, in trpím we rada vse teæave na zemlã.“ — Pa, oh, Gospod, gorjè menã! On je to koj vz djane spolnovál; jaz pa imam le beséde, in nésem za družzga. Naj tãdej, o

moj Bog! moje xele obvelájo pred tvojim Božjim obliqjem, in ne glej mojiga maléga zasluxena.

Dodéls, o Gospod! de homo vsz vrédne te lubitz, in de, ako nam je xe xivéts, rés tebe xivémò. Storz xe kádej kónnè nauz pòxelivostz in nauz lastnè lubeznè. Kákowen dobiqsk more ylovk le veqz iméts, kakor de tebe dopade! O moj Bog! ké ti sam spolnèw vse moje xele, kaj najjaz storím, de tudz dopolnèw, kar ti od mene hoyew? — Oh, kakó revno je vse, kar morem kolz storitz za tolzkan mogounega Boga! — I yzmú bz we dalej ostajala vz tém revnèw xivlenè? Samó zató, de se vola Gospodova spolnè. — Pa kterz dobiqsk bz mógel tudz veqz bitz! O potèrpz, mójá duwa, potèrpz, ker né véw, kakó kmalz bo pèrwel dan alz ura! Čuj skèrbno; zakaj ye se tudz tvoji nepotèrpèxlivostz, kar je gotovo, dvomno, in kratke yas dolg dozdeva, mine vènder vse hitro. Glej, kolzkor sèrynéje se vojskujew, tolzkan bole pokaxew svójo lubezn do Bogá, in tolzkan popolnèwz bo tvoje vesele in tvoja radost vz Bogz — brez kónnè.

23.

O moj pravz Bog in Gospod! velika tolaèba je za duwo, ktera se deley od tebe popolnoma zapuqeno yutz, ye pomislz, de se tí, akoravno parkrit, vènder vszgapriyen. Pa ko je lubezn xivéji, in xele moqnéji perhajajo, takrat tudz to ne pomaga. Takrat na-

mrav je um omoten, in pamet odreye svojo sluxbo, takó de te resnihe né moy uméta in spoznaté: le to yutá ylòvèk, de je od tebe odlojen, in za to né pomoyé; zakaj sèrhe, ktero moyuó lubé, ne vzame ne svéta, ne tola-xíla od družega, kakor od tistega, ktere ga je ranil, ker le od téga pryakuje konyána svøjiga trplena.

Gospod! ako hoyew, nêlo kmalé ozdravew rane, ktere sè storil; né tudé upaté družega pravèga zdravja ne vesela, kakor ktero izvira iz takó modro poslanèga trplena. — O pravé lubek, kakó dobrótlivo, kakó prijazno, sè kakém veselem, sè kako radostjo in sè koléko lubeznejó ozdravew te rane, kè sè jih sè pui-namé lubezne sam storil!

O moj Bog, kè vse møyje xele popolnoma umiriw, kakó sè m nespametna! Kakó bè jih møygle ylòvéwke pomoyé ozdrávité, ktere je øgen Bøxji bolne storil? Kdo bè møygel védeté, kakó globòko te rane sèxejo, alé od yesa de pridejo, in kakó bè se dala takó boleya in takó prijetna muka zljawaté? Ne spodóbilo bè se tudé, de bè tolxkan blágo bolézen pa takó zanzylíve pomoyé, kakor jih ljudje imajo, møygle zljawaté. Paq prav in lepó pravé nevèsta vè visókè pésmè Salomonovè: „Moj lubèk kè mené, in jaz kè svøjimu lubku, in moj lubèk kè mené!“

Pa taka lubèzen se ne more zayeté od takó slabe in zanzylíve stvari, kakor sè m jaz. Ye sè m pa jaz, kar je rés, takó slaba in zanzylíva; od kod pa pride, o moj xènen! de

se ognju ljubezna moje duwe vendar ve nobena stvar ne potolaza, in de moja duwa nema pokoja, dokler ne pride ke svojimu Stvarniku? — Zakaj, o moj Bog! zakaj zdihuje duwa tako zelo ve visoke pesme, in kliče: „Jaz ke svojimu ljubku“? — Ti sam, ke me ljubaw resnično, ti sam obudil to vojsko ljubezna, ktera ne, tako rekou, naj družega ko nepokoj vsah duwnih moji in vsah pouтков, ke se izidejo po turgih in ulnah, in prosijo Jeruzalemske hčere, de naj jim kej povzdo od neh Bogá. Ko se je tadej, o Gospod! ta vojaska prujela, zoper koga se bodo vojskovale duwne moji, ce ne zoper nega, ktera se je polastil tistega gradu, to je, notranave duwe, kjer so prebivale, in jih je od tod izgnal, de ba potlej tistega premagale, ktera je ne premagal? — In ko se po tem utrudajo, ker so brez nega, se dajo hert premagati; pa potlej se bojujejo le we bole, in ravno, ko se premagane podajo, premagajo svojiga premagavna.

O moja duwa, kakowno preudno vojsko se prestala ve tem trplenu, in kako resnično je vse ve djane, kar sam zde rekla od te vojске! Takó tadej, takó so umeta tiste sladke besede: „Moj ljubek ke mena, in jaz ke svojimu ljubku!“ Kdo ba se upal dva takó goreca ognja loqiti ali ugasiti? Prazno ba bilo prazadovane; sej sta se ce oba ve en plamen zedinila.

O moj Bog, neskončna modróst, ká pre-
 saxeu vs angelške in ylovéwka um! O lube-
 zan, ká me bol ljubaw, kakor se sama morem
 lubitz in razuméts! Zakaj há veq alé kej dru-
 zga prosila, kakor kar sé mé ti, o Gospod!
 vé lubezna sklenil podélitá? Čémú se bom ve-
 liko trúdila od tebe sprositá, kar je po mojih
 æelah, ker tá je takó vse znano, kar sé more
 moj um izmíslitá, in mója vola poveléts, in
 ker tudé spoznáv, vé kaj de je naméneno, jaz
 pa we ne vé, alé mé bo tudé réš vé zvelíqane.
 Morebitá je ravno to, vé yémér méné mó-
 ja duwa kej pærdobitá, séme móje pogube. Ako
 te namréy prosem, de me réwé mójiga krixa
 in móje muke, in je morde ravno to namé-
 neno vé móje mertvene; kaj pa, o moj Bog!
 hoyem od tebe? Ako te pa prosem tærpéna,
 némam morde dovol potærpelivostá ga prene-
 stá; in ko há ga tudé volno pretærpéla, pa há
 ne bila vé poníxnostá dovol utærjena, há se
 morebitá domíwlevála, kakor de há bila jaz
 kej storíla, desæravno le ti, o moj Bog! vse
 storíw.

We veliko tanéga há lahko povédala, vé
 spriqeváne, de se sama néy kej ne spoznam,
 in ne vé, kaj mé je vé zvelíqane. De je pa
 tebé vse to dobro znano, sej vé, — zakaj pa
 govorím? — záto, de há, kdær se mója rev-
 ujena zálo povekwa, in mója pamet otémní,
 morebitá vé tistém kej svéta dobila, kar sém
 sé svojo roko spisala. Zakaj velikokrat, o moj

Bog! se yutam takó revno in slabo in takó malosryno, de, takó rekóy, grem in popravujem, kam de je prewla tvøja sluzabnøna, alè kaj de se ji je zgodilo, kè je prej míslila, de je tolèke milostè od tebe prejela, de bè se æ' nimè lahko zoper silo vsèga svetà bojevála. Oh ne, moj Gospod, ne! vè to, kar morem sama zase prositè, nøy veq ne zaupam. Stora ti zè menój, kar hoyem; ravno to namrøy tudè jaz hoyem, ker je le vè tém moje zveliyane, de tebe dopadem, in jaz spoznam, de, ko bè mè ti vse moje æele hotèl dopolnitè, bè ravno po tém zaula vè véyno pogublene.

25.

Kakó revna je vènder ylovèwka modróst, in kakó malo se je zanestè na ylovèwko previdnost! Vøde ti, o Gospod! po svøji modróstè vse takó, de tè bo moja duwa sluzila bol po tvøjim ko po svøjim dopadenz. Ne tepè me se perpuuyenem tistèga, kar jaz hoyem alè prosèm, ye ne dopade to tvøji lúbèznè, ktera naj védno æiví vè menè. Dodèlè, de bom sama se bè odmerla, in æivè ti vè menè, kè se veq ko jaz, de tè bom sluzila. Daj mè æivètè iz tebe, kè se sam vè sebz rèsniyno æivlene. Ti kraluj, in jaz bom tvøja podloxna, ker moja duwa ne æelí druge svobódnostè. Kakó more bitè svoboden alè prost, kdor je od Narviwzga odloyen? Alè more ylovèk vè revnèwè suxnost pritè, kakor vè tisto, kè jo skuse duwa, ktera je od svøjiga Stvarnèka ustopila? Blagor jim, ktere se, po usmilenz

Bøxjim, se tvøjimæ dobrotamæ qutæjo zvezane kakor zæ moynemæ, verígamæ, in se iz neh ne morejo réwitz, in tudæ noyejo! Moyna ko smert je lubezn. O, de bæ me bile nene roke æ umorile, takó de bæ se ne bilo veq batæ, de bæ øgæn, kæ jo redí, utegnil spet ugasnitæ! Alæ joj, o Gospod! dokler to umærlívo æivlene tarpí, je véyno æivlene zmirej vz nevarnostæ.

ækaj, zemælsko æivlene! se po pravínæ imenováno sovraznek møjiga zvelíqana in vsa-ga ræsníyno dóbræga? — Te prenaвам, ker in dokler Bog takó hoye imétæ; imam skærb te ohranitæ, ne ker se møja, ampak ker se Bø-xja last: pa nasprotæ vænder tudæ ne bodo zdaj-livo do mene in nehvaleæno! — Per vsæm tém, o Gospod! moram vænder zmirej spet toæitæ: Jojmenæ, kakó dolgo tarpí æ møja revuqna! Kratko sæner je vsako sædáne æivlene protæ véynostæ; pa grøzno dolg je le en dan, dolga le ena ura takæm, kteræ so vse vz strahæ, ko ne vædó, alæ te ne bodo morebitæ spet razæalilæ. O svobodna vola! tvøja svobodnost je suænost, qe ne æivíw parvezana zæ vezjó straha vz lubeznæ tistæga, kteræ te je stvaril. — Oh, kækaj bo æ perwæl tistæ dan, ko se bow qutila vtopleno vz neskonqno morje véqne ræsníqe, ko ne bow veq svobodna græwitæ, tudæ ne bow æelæla svobodna bitæ, ker sæ se prerodila vz æivlene svøjiga Boga! æakaj poglej, øn je neskonqna blagóst, ker sam sebe spozná in lubæ, in sam sebe væiva, in ne more drugáqz bitæ. Né na negovæ volæ, tudæ ne more bitæ na negovæ volæ, bæ bilo tudæ Bøxji popólnostæ nasprotæ

pozabite se ali ne ljubite se. — Potlej tadej, moja duša! potlej pojdem v svoj pokoj, ko se zdru-
 xaw se to neskončno dobroto, takó de spoznaw,
 kar on spozná, in ljubaw, kar on luba, in
 vxivaw, kar on vxiva; že eno besedo, ko se
 tvoja spremenliva vola vkorenins v nespre-
 menljivo volo tvojiga Bogá. Tadej, tadej né
 vey spreménena; ker že milost Bøxja takó v
 tebe gospoduje, in te je vdølexila svoje Bøxje
 nature, de se po tém ne morew in noyew bra-
 nite spoznana neskončne dobrote in vxivana
 nene lubeznè.

Blagor jim, ktere so zapisana v téh bu-
 kvah xivlena! Ti pa, moja duša! ako sméw u-
 patz bite v nêh wtevilè, zakaj se we xalostna,
 in kaj te xalz? Upaj v Bogá; zakaj zdé se
 mu we morem in hoyem spovédatz svojih gré-
 hov, ter oznanovátz negovo usmilene, in vse
 to bom prepévála se hvalno pésmèjo, in védno
 klinála v Bogá, svojiga Zveliyarja, dokler ne
 pèrsvéts zadnz dan, dan slave in vesela, ob kte-
 rêm bo minulo vse zdihováne in toxene, ker
 se moji véstz vey ne bo tréba batz, de bè se
 ranila. Do tistèh mal pa naj bo v upanz in
 v molyánz moja moy. Raji hoyem yakatz vse
 dolgo umèrlivo xivlene, in smèrt pretèrpétz,
 v upanz, de bom po néj ula v véyno xivle-
 ne, kakor posestz vse stvarí in vse nêh darí,
 kè prejdejo. Gospod! nêkar me ne zapustz, za-
 kaj v te upam. Daj, de tè bom védno slu-
 xila, in storz že ménój, kar je tvoja vola.

III.

*Mnoga uka iz pism svete Terézije.*1. *Od nadnatornih in obyutnih sladkóst in tolaxil.*

Kadar Bog slabe se svojima tolaxila oblagodárja, jim daje moq pretérpétz skuwne in nadloge, ktere jim po svoji previdnostz poule.

Ne rečem, de naj téh sladkóst in tolaxil ne sprejemajo za veselem, kteram jih Bog podluje, ker tayah Bog dobro vé, de so jim koristne; le ne skerbí naj jih ne, ktera jih né-majo, ampak naj tærdno verzejejo, de jim jih tædej né tréba vz nzh zveliyano. — Kdor bæ duhu silo délal, de bæ te sladkóstz in tolaxila dosegal; bæ zgubil, kar æe ima, in bæ ne dosegal, kar je æelel doseçz.

Duwa mora vesele in vse sladkóstz, ka jih vz molitvz obyutz, Bogú darovátz, in le po Bogz hrepenétz in zdihovátz; potlej ji satan se tistamz golufnamz obyútleji pobóxnostz, ktera so negovo délo, ne bo mógel ukódovatz, in Bog bo storil, de ji bodo we le vz prid. Ako namræy verzeje, de ima od Bogá te sladkóstz; se perzaduje we bol persræyno molitvz, de bæ Bogú skazala svojo hvalexnost, in take sladkóstz veçkrat vçila. Samí obúdleji pobóxnostz, minlivz nagibz pobóxnih obyútlejev se we ne morejo imenovátz pobóxnost, nar manz véter preganana jih pomete; so sæner zaçetek bolwa-

na, in napravljajo ylovéka ké dobrém sklepam, pa imajo preslabo luq razloqitè déla dóbréga in hudéga duha. Nar bole perpomoyék obvárovate se zvjáy zapelívéga duha in tistéh golufnéh sladkóst, ké jih on vé molitvé vdihuje, je ne iskate tolaxíl vé molitvé, ampak se napravíte ké né le sé tédno volo védno po poté krixa hodíte, po kterém je Kristus sam pred namé hodil, in nam hodíte zapovédal, rekóy: „Vzemite nase svoj krix, in hodíte za menój.“

Nektere duwe so takó vdane gréhu, takó prazne vséh yédnost, in vé takó hudém stané, de jim da Bog té sladkósté in tolaxíla obyútité, de bé bole xele vé néh obudil, in de jih we yelo vé kákowno kratko premiúleváne zamakne, de skusz, alé jih bo ta milost móгла pobolwatz.

Ker smo Bogá takó hudó razxalilé, xelímo po zglédé svøjiga Zveliyarja le terpété zan, ne pa iskate tolaxíl, kteréh nésmo zasluxilé. — Sladkósté in tolaxíla naj nam le polajwujejo pot véynéga zveliyana, de bomo vé krepósté raslé; kdor pa zé lastném trudam vé néj raste, ima veliko veqé zasluxene per Bogé. — Tisté yas, ko iyemo sladkóst vé molitvé, je zgublén yas. Sladké obyútleji per molitvé námajo néy posebne vrédnosté; torej je nar bole jih ne zélo yislaté. Krepóst ne obstojí vé sladkéh obyútlejih per molitvé, ampak vé opravlané lépéh yédnost. Jaz se nésém nekolé predérznila Bogá prosíte tanéh sladkóst in tolaxíl vé svøjih molitvah; prosila sem ga le pomoyé ga veq ne razxalíte, in milosté, de bé mé móje gréhe

odpustil: desravnó je parpuujeno prosita tola-
xíl, tode le tistam, kterz se jih vrédne store
ze resniyno poboænostjo, (ker se jih ve bol-
wane obraujajo,) in se vse parzadénejo Bogá ne
razæalitz.

Gospod mæ je rekæl: „Kdor se na prijetne
tolaxíla in sladkóste zanawa, sam sebe motæ.
Zaneste se je le na sprijeváne dóbne vsíi.
Nehye ne more sam iz sebe ve luyæ ostatz, ka-
kor nehye ne more ubranitz, de bæ se noy ne
storila; vse se zgodí po moji milostæ. Torej
spoznaj, dokler hodæw ve luyæ, de jo imaw le
od mene, in de bo bæææ, ko se tæ jaz odteg-
nem, le noy in tæma okrog tebe.“

2. *Od suhote in notranæga trpjenja.*

Çasæ sem brez vsæga tolaxíla, in ko bæ tu-
de hotla, se ne morem spómnitz nobenæga dó-
bræga déla, ktero sem kædej storila. Vse se mæ
zdi ko sana; moje telesne slabóste me vso po-
tarejo, moj um je ves zbégan, misle ve Bogá
ne morem nekakor podæxatz, molæm, in ne
vém, kaj. Brez lubæzne do krepóste se yutæm
nezmoæno ubranitz se nar manwæ skuwnávæ,
in edinæ polajwlej ve tém stanæ je milost, ke
mæ jo Bog podælí, de se ne pregræwim bol ko
sæner, in ne æelim znebitæ se téga trpjenja,
tæmuq rada trpim do kænna svétá, ako je to
negova sveta vola. Se podvææem iz vsæga sæ-
na volæ Bæxji, ako mæ je naméneno to trpjen-
ne nositz vse svoje æivlene; vsak nar manæ
yas, ke ga prebim ve tém stanæ, mislæm, de je

velika milost; le prosam Bogá, de naj me pomaga, de ga v resniŕe ne razxalem, (ker zmirnej mislem, de grwim.) Gospod je mojo potrpeŕljivost v tém trplenu tolikan poviwal, de bŕ je ne bila zaménila za vse zaklade svatá. Rekel me je, de se duwa v tém stanŕ notranega trplena oŕiŕuje gréhov in mádexev, za ktere bŕ se sŕner vŕ vŕnah mogla pokoritŕ.

Kdor je v resniŕe ponixen, mu da Bog, ŕe mu tudŕ svoje posebne darí in tolxila odtegne, tolikowno edinost zŕ Bŕxjo volo, de je mir, ktere iz te edinostŕ izvira, we kej sladkŕjiga, ko zadovolnost tistŕh, kŕ so vŕ posestŕ tŕh nadnatornŕh darŕv.

Ménde nam Bog sŕ suhŕto nawo nezmoŕnost daje spoznávatŕ. Vŕŕkat pride suhŕta vŕ molitvŕ tudŕ iz telesne bolehnostŕ; torej je trŕba dŕbro razloŕitŕ, in duwe sŕ silo ne we bol potiratŕ, ako je telŕ preslabŕtno. Kakor od molitve né prenej odjenatŕ, ko je duh raztresen in zbŕgan; takŕ ne gre duwŕ vŕj nakladatŕ, ko je vŕ stanŕ nositŕ, in je sŕ presilo we bol potiratŕ. Ob takŕ suhŕtŕ tekne zunane déla lubeznu opravlatŕ, in svete bukve bratŕ. In ŕe duwa tŕga ne more, naj trpí iz lubezne do Bogá slabŕst svojiga telesa, in naj se sŕ perjenlivostjo prŕpravla svojjimu Zveliqarju vŕ prihodne bole sluxitŕ; utegne se od svetŕh rŕŕi pogovárjatŕ. Ko se naw Gospod od nas loŕŕ, in nam svojo nevŕpriŕnost sŕ suhŕto daje na znane, vŕ ktere nas zapustí: je dŕbro in koristno sŕ ktere negovŕh podŕb pred oŕí postávitŕ, in negovo sveto vŕlovŕŕene premiŕlevatŕ.

Bog pokaze tudi se t m svoje usmilene, de svojim ljubim otrokam kej yasa svoje dari odtegne, de ba jih takó bol vz poniznosta utrdil. Vz t m stane suhote in notranzga terplena je duwa takó vz temote, de se kar stvarne ne spomne, de je kdaj Bog a ljubila, ale od nega ljublena bila. Darova, ktere je od nega prejela, se ji dozdevajo ko sana, in le grehe, ka jih je storila, so takó xivo pred njenam duham, de nad nima nelo ney ne more dvoimita. Vz t h t rdah skuwnah je um takó otamn n, in takó nezmozen r sniyo spoznate, de duwa vse verjame, kar ji domislava vriva, in vse slepotije, ktere ji satan vdihuje, za r sniyo ima. Ye ji t dej ta duh temote skuwaje vz misle daje, de je pogublena brez pomozy, in jo se takma peklenkma zvijajama vz obupnost prpravla; je terplene, ktero ji se t m naprave, podobno terplenu pogublensk, ktera vz svojim obupanu nobene tolaxbe in pomozy vey ne pryakujejo. Neizreyeno je terplene duwe vz t m stanz, ker se to duwno terplene ne da nobenemu drugemu terplenu prmerita. Nar bole pomoy pr t m je we vselej opravlati zunane dela ljubne, in zaupate vz usmilenga Boga, ktera bo tiste, ka pr nem pomoy iujejo, na zadne gotovo usliwal.

Derxite se stanovitno molitve, ko se vas xalost iu zmotnave lotajo; satan ba vas rad od ne odvernil. Molite takrat we le prsrqzawe ko sajer, in bote vidile, kakó vam bo naw Gospod na pomoy pertekel. B xji xenen podluje duwam svojo moy, kdar vide, de je po-

tržbujejo prenesta hudo trplene. Duwa, ktera veliko trpí, naj veselo upa v prihodne čas, v kterém ji bo vse povrneno, kar je tukej trpéla. Ker ima Bog tiste duwe, kž jim poviła trplene in suhoto, za moyne in seryne duwe, jim za unš svét parhranjuje tolažilá, ktere jim na tém svétz néso dane. In kakó bž jim mogel Bog bole pokazate svójo ljubezn, kakor že jih vods po pots, kteréga jim je on sam izvolil!

Ne vém nžy boléga zoper suhoto, ko potperexlivost, spoznane svóje slabóste, in zroyene v volo Bøxjo; takó se zroyemò popolnana Bogú, de zž namž ravná, kakor nemu dopade. Bog mnozž se to suhoto vawo ponixnost, pa satan bž vas x' no rad v malo-serynost in obupnost parprávil. Veukrat je suhota nekaka skuwna, de bž bol nad sebjóy qule, in spoznals, als je naw kžs ršniyžn. Kdor zoper to suhoto tozž, né vž ršniyž ponixžn. Ker imamo pø svóji natorž vesele zmirej raji ko krič; nas skuwaw, o Gospod! in nam dajew spoznats, als nam je ršniyža zž nawo volo krič objetz. Če nas ta suhota tudž postavž vž bržžn trplena, vž kterém duwa nobene pomoyž ne vidž; smø per vszžm tém trplenz le vander lahko vž prijaznostž Bøxji, samó de je terna nawa vola Boga ne razxalitz. Ako vas Bog pø tém pots trplena pele, se vdajte popolnana vž negovo volo, ker on nar bole vé, kaj nam je vž zveliyane. Veliko se jih par téj suhote pomnozž svóje trplene, ker se domiwlujejo, de je vse zgubleno, že ne morejo nžy døbržga míslitz, in nobene sladkóste vž svójih mo-

litvah ne obyčtajo, ravno kakor de bə ták ve-
lek dar mogle kadej se svojim lastnəm perzadov-
vánem dosečt. Ne rečem seker, de naj tiste, kte-
re obyčtajo to suhoto, ne nepokojne ne bodo,
in de naj se ne perzadujejo ohraniti se ve v pri-
ynost Bøxi; le ne obupajo naj ne, tudə takrat
ne, kadar prav nobene dobre misle ne morejo
perderčati.

Nekadej, ko me je bilo tréba, me je Go-
spod potoláxil se tème lubeznívem besédam:
„de naj nekar ne žalujem, de je ve tэм živ-
len vse spremenljivo. Torej naj se ne yudem,
če po milost spet maloserynost, po miru zmot-
náva, po sladkem pokóji nove vojske nasto-
pejo; — naj ve téh spremémbah van zaupam,
in naj se ne bojím.“

3. *Od razmišlenja.*

Kadar se že Bogam pogovárjate, nekar ne
mislite ve druge raji; ktere to delajo, ne vedó,
kaj se prav molite. Človek ne more ob enem
že Bogam in se svétam oprávit iméti, kakor
delajo tiste, ktere per molitve druge raji poslu-
wajo, alé se zadržujejo per vsake misle, kte-
ro jim ne neumna domiwláva vrine. — Ko
Bog perpustí, de so pobožne duwe razmišle-
ne ve molitve, in per vsem perzadovánem obvá-
rovate se razmišlena le vander ne morejo ne
zbrane bit per molitve, ne svojih misel na ke
koristnega navezati; spričuje žalost, ké jo nad
tém imajo, de tega néso krive. Torej naj se
svojiga stanú nekar we hujiga ne delajo se pra-

znam perzadovánem svoj um ustávit; temu naj poukajo, de bodo bol perpravne Bogú vs molitve sluxite. Duwa vs tém stane naj mola takó dobro, ko more, in naj kej yasa tudz odjena od molitve, dokler ji je kakor bolniku tréba pokója se spet porivite. To nadlečno razmiwlene vs molitve pokaxe, kolzko hudzga nam je gréh navlékel; zakaj gréh nam branz ravnáte po svoji bole volz, in svoje mislz ke Bogu povzdvigováte.

Razmiwlene naj nas ne zbéga tolzko, de bz molitev opustilz; téga satan xelí. Svoj nepokoj in svoje trplene pomnozemo sz silo, ye ne spoznamo negove zviyáye. Ye le nawa vola ze Bogam zedinena ostane; bo satan berx, ko vidz, de se mu ne damo omotilz, od nas béxal. — Ako pa razmiwlene izvira iz xalostnega stanú, vs kterzga nas je gréh nawzh perveh starwev perprávil, moramo to trplene ze volo nosilz, in svoje oyi vs Boga in negovo véyno praviqnost obraquat. Velz priid imamo od molitve, ye to nadlečno razmiwlene ze volo terpmò, in Bogú darujemo. Ko vas vawa domiwláva sz hudzme mislzme vs nepokoj perpravla: zaznamnajte se sz svetm krixem, molíte kak wpenaw, ale terkajte na svoje persz ze resniqnzme xelame jih odgnate; potlej vam bo ta skuwnáva ne vs gréh, ampak vs zasluzene, ker ste se hudzmu ubranilz.

Nadlečno razmiwlene nam déla vey ale mzn nepokója, kakor okolzujene in stan nawzga zdravja vey ale mzn ke nemu perpomorejo, desz döztekrate samí ne moremo kej zató; po-

terpímo že volo to nadlego kakor marsaktero drugo v življenju. Kar sem jaz sama v tem razmišljenju skušala, in vam v tolažbo in zgled povém, vas ne bo zadostno upokojilo in podujilo, če vas Bog sam ne razsvetli, in vam ne pomaga, in če vi se ponižnostjo, se stanovitnostjo v molitvi in z zaupanjem v Božjiga Zveličarja ne zadobete spoznana, de duša naša dela nima prave moči, in de izvira tisto nadležno razmišljenje le od naše slabe nature, od naše preveč domišljave in od satanovih zvižajev.

4. *Od mrtvene ali zatajevane sebe samega.*

Koliko je naš Zveličar mrtvene ali zatajevane sebe samega mislil, nas uči vse njegovo življenje. Prava podslomba molitve je mrtviti sebe samega, to je, odgovoriti se svoji lastni volji, kar je naša teži rava. Naš prvo v mrtvenju sebe samega je to, de se odgovorimo ljubeznju do svojega telesa, kar ne lahko. To življenje je vedna huda vojna, ktero moramo sami z bojnim imenjem; pa če nam je le resnična vojskovodja se, dela Bog v naši duši, in nam pomaga se svojo pomocijo.

Zakaj bi iz ljubeznju do Boga ne mrtvili tudi svoje notranine ali raznih nagnjen svojega srca? Če je naša notranina v lepem redju, bodo tudi naše zunanje dela. Če pomrtvimò svoje notranje, storimò vse drugo ne le z večjo popolnostjo in z večjo zasluženem, ampak tudi z večjo tolažbo in z večjo pokojem. Do tega mrtvena pa se pride svasama, če

se tudi v nar manah rečéh vstavljamo svoji lastni volji, dokler né nawa teló popolnoma duhu podvrženo. Na tém je nar vey lexeče, de se samí seba in svoji lastni zadovolnosti popolnoma odpovemo. Ako ljubimo prevey samí sebe, nas ney tevej ne stane, ko zatajeváte svojo volo; in zato je ta vojska zoper sebe xé védno mrtvene.

Teško se nam sejer dozdeva svojo volo v vsém zatajiti, in ji v nobeni reči pokornam biti; pa kdor je xé kadej skusil, se kolko tolarbo in veselem per stanovitni molitvi je to mrtvene skleneno, in kolko nam xé v tém življeni pomaga, bo kmali družega prepričana in družih misel.

Popolna duša, ne de ba se bala mrtvena, najde we le neizrečeno tolarbo in vesele v nem. — Imamo dovol perločnost spoznati, ali gospodujemo svoje strasti ali ne. Če pomislamo, de je né ure, ktera ba ne utegnila nawa zadna biti; kdo ba jih ne hotel vsih v mrtvene in zatajeváni sebe samoga preživeti?

5. *Od zatajevána natvezena na stvari.*

Ako le svojiga Stvarnika ljubimo, in vse stvari za ney imamo, zasadí Bog yednost v nas, kterih nam je tréba le za vso mojjo ohranovati in utrdovati, de pottlej v bóji zoper svét in svoje strasti brez truda premagamo, ker bo Bog sam v nawa brambo oróje prijel. — Iméjte védno pred oymí, kakó je vse nestanovitno in neyemerno, de odtegnete yas-

nam razém svojo lubezn, in lubete, kar bo véyno ostalo. Če Bog tudi tistém svojo milost dodeluje, kterz so we na yasne razí navezane; bz jih rad naprávil, de bz se iz lubezne do nega nagnenu do neh odpovídala. Bog skazuje takrat vso svojo moy vz nawa duwe, kedar vidz, de se je vsému odpovídala, in je le nan navezana. Ako je pa nawa duwa polna stvarí in yasnzh razí, ne more naw Bøxi Zveliyar vz néj iméte svojiga prebiválzuya. Ko gre Bog prebivat vz ktero duwo, prexene lubezn do stvarí iz ne. Bol ko se ze vso volo ke Bogu obrnemo, in svoje déla po negovz volz ravnámo; bol se bo on nam približal, in nas bo od posvetnzh razí in od nas samzh odtargal, de bz nas vdélzil svoje milostz.

Čas se zgodi, de se je njelo tistém, kterz so Bogú takó vdane, de bz stokrat raji umerlz, kakor le en gréh storilz, le vander tréba voj-skovátz ze nar hujimz skuwnávame, takó de se morajo konzj vszh razí, nebesa in pekél in take rsnine pred oyi stávitz, de ga ne razxalzo.

Kakó lahko stane satana tiste premagatz, kterz so na vesele svetá navezane, in némajo srnja vstávitz se mu ze vso moyjó uma in vole! Dalej ko se duwa od stvarí loz, bol se duh protz nebesam povezdigne. Alz nésmo hujj od xi-víne, ako ne spoznamo visokóstz svoje duwe, in se tozkan globoko ponižamo ze lubeznejz do nizkzh in minlívzh razí?

Svetnikz nam svétzjejo béxatz pred svétam. Ker nas pa nez tozkan ne navezúje na svét ko soródnake in prijatlz, przadujmo se te ve-

zi pred vsame drugama raztergata. Kakó malo smo we iz lubezne do Bogá zapustila, ako se prevelikemu natvezenu na soródnike ne moremo odpovedati! Pa vs resnije odpovedate se natvezenu na soródnike in prijatle se ne prave ravno itz iz neh družbe, ampak ze vsam serham in ze vso duwo sklenite se se Kristusam, vs kteram vse najdemo, cesar serne potrebuje.

Enega dne, ko sam izpravavala svoje serne, als nesem morde prevey navezana na ljudi, ke sam jim razodavala svoje notrane zivlene, ke me je poveselovala neh družba, in ke sam jih zavolo neh pobožnosti lubila, me je rekel Gospod: „Ko bz bil bolnik od svojiga dobraga zdravnika od smerte otet, in bz spet ozdravel; bz ne bilo prav, ko bz nobene hvalečnosti in lubezne do zdravnika ne obyutil. Tvoji slabosta je potrebna pomoč ljudi, ktera te podpirajo, brez kterih bz ne vedela kej početa. Družba ze dobrama, pobožnima ljudmi ta je le koristna, ne pa ukodliva; nekar se je ne ogibaj in ne boj, ampak varaj le skerbno, de bodo tvoji pogovorci vselej svetí in prpujens.“ Te Gospodove besede so me zelo potolaxile; zakaj yase sam bila toľako vs skerba, de bz moje serne ne obyutilo kake lubezne do nekterih ljudi, ktera bz bila prevelika, in torej Bogú zoparna, de sam se hotla vsam družbam odpovedati.

Če se iz lubezne do Bogá popolnoma odtergamo od ljudi, ke so prevey prostora vs nam serne posedla; veselí navega Zveliyarja izpolnite to praznoto.

6. *Od neyčernosti p̄rdobivat̄ se ylověwko dopadene.*

Če je tud̄ natorno in p̄rpujeno xelět̄, de b̄ tist̄, ktere po k̄rujansko luběmo, nam lubězn̄ povrauevāl̄; homo v̄nder vselej, ko na zadne dosežemo, kar se nam je takó drago dozdevalo, spoznāl̄, de je bilo le s̄n̄na, ktera pred luyjo r̄sniņe žgine. Prexenite vsako misl̄ v̄ yast in slavo iz svōje duwe, de bo mir in pokoj v̄ n̄j̄ prebival̄; sej nawe kral̄stvo n̄ t̄ga svat̄á, in vse, kar vam sv̄t̄ zamore dat̄, se žgubí ko val, k̄ ga morje p̄x̄r̄. In ko b̄ nas tud̄ na t̄m sv̄t̄e ludy mōjno lubil̄, kaj nam ostane na zadne? P̄r lubězn̄ svat̄á so vselej xele po vesel̄, je samopridnost al̄ samogoltnost; le popolne duwe, ktere vse to ž̄ nogam̄ t̄pt̄ájo, premorejo r̄sniņno lubit̄.

Ako hojemo k̄ popólnost̄ prit̄, ne sm̄mo iskāt̄ ylověwkega dopadena, ne se žm̄nit̄, ye ludy od nas žanzylivo govore. De varno hod̄mo, se n̄kar name ne žanawajmo, ampak opirajmo se na krīx, in žaupajmo v̄ tist̄ga, kter̄ se je v̄ nawe žveliyane nan pustil p̄rb̄it̄. Če nam ludy ž̄ nehvalexn̄ostjo povrauejejo, je to žnamne, de ima naw Stvarnek dopadene nad nam̄, in de nam je negovo povrayilo p̄rhraneno.

Popolne duwe malo žató marajo, al̄ ludy d̄m̄ dopadejo al̄ ne; in ye tud̄ yast̄, ko se vid̄jo lublene, n̄h ylověwka natora k̄ako minlivo vesele nad t̄m obyut̄, spoznajo v̄nder

kmala svojó nespamet. Pravemo sejer, de se hojemo z Bogam zdrúžit, in za Jezusam Kristusam hodite; vendar ijemó ob enem z vsem trudam ylovéwke yastí, ako je ravno naw Zveliyar iz ljubezne do nas vse zanzuyeváne preterpel. O moj Odrzewenik, naw zgled in uyenik! vz kaj se le stávil svójo yast? In als se jo zgubil, ko se se ponixal do smerté? Als né bilo to ponixane, predobrótlivz Odrzewenik! we le vir yastí vsem ludém?

Pokora in yastí lakomnost se ne strinate; pa nar huje je to, de, ko hojemo oboje zdrúžit, se veqe dél vz svóji slepote bol na stran svatá, ko na stran nebes nagnemo.

7. *Od wkodlivoste družeb se posvztneza ljudmi.*

Ye tudz le zgubo yasa pomislémo, so družbe z ljudmi posvztneza duhá duvam, ktere Bogá ljubzjo, ze dovol wkodlive. Nar veqe zguba je pa ta, de jih nebewke xenzen zapusti, ktere tanzh družeb iujejo, ker vidz, de neskonyno sreyo æ' nim bitz takó malo spoznajo.

Ktere imajo xele se se posvztneza ljudmi radovátz, in neh tovarwíjo vxivate, gotovo we nekole néso okúsile xive vode, od ktere je naw Gospod protz Samarijánke govoril, in po vse pravine jih nebewke xenzen zapustí, ko vidz, de nezmerne sreyo negove družbe takó malo yislajo.

8. *Od prida samotnosti.*

Vz samotz se ognemo veliko parloxnost Bogá xalitz, duwa se ohranz qistíji, in ima men skuwnáv. Ako nam lubezn in pokoruena ne nakladate družeh dolxnost, je samota gotovo vselej bolj, in duwe, ktere Bogá lubajo, bodo zmirej po néj hrepenéle. Duwe, kteram je Bog nadnatorne milostz dodétil, imajo svét za ptuj kraj, za zoparn in dolgoyasen kraj, in se qutajo le takrat spet domá in vsele, kdaz se morejo same se svojim Gospodam vz samotu umakniti.

Ze popolne duwe némajo ze zvelíyanem svojiga blixnega ozunej oprávit, zdihujejo védno po samotz. — Dokler ste vz Babilone svatá, bote iméle zmirej vey rzi, ktere duwo raztresajo, kakor pa taneh, ktere jo zbirajo. — Samotnost nam veliko prpomore pritz do popolnega odtergana.

9. *Od vnanzk texáv in zopernost.*

Kdor hode po pote krixa, je nar men vz nevarnostz. Kdor hoye za Jezusam hoditz, ne more družega pota nastopitz, kakor kterzga je on sam hodil, de bz ne zavel. Naw Odrzewnik ravná se tistzma bol ostró, kterz ga lubajo; zakaj po velikostz nez trplena jim daje velikóst svoje lubezne na znane. Kdor hoye Bogú zvestó sluxitz, mora na tém svéte svoj krix nositz. Kaj le poménzjo beséde, ke jih vsak dan vz ozenávz izrekate: „Zgodz se tvoja

vola“, ako trepetáte Bogá trpľena prosíte, iz strahu, de bə nawe molitve ne usliwal? Nekar ne misľete, de jim bo Bog, kterə ga ľubəjo, dal bogastva, vesela, Ƴasti, in kar ima pozemľska sreĳa we družəga və sebz.

Zahvalímo Bogá za vse trpľene, ktero nam powle, de se, dokler smo we və tém Ƴivľenz, pokorzmo za gréhe, kterə bə nam tam və nebesa branilə. Ker je mogoye révitə se od trpľena vių, Ƴe se tukej za svoye gréhe pokorzmo, je paƳ velika nemarnost, ako Ƴas, kə nam ga və to Bøĳja milost daje, nepridama pustəmo preteƳz. Prosíte Bogá, de, Ƴe je trpľe nazem duwam, ko se loƳzjo od téga telesa, naj bə vsaj və kraji trpľele, kjer zamoremo upate kønəų svoyiga trpľena, in ľubezn svoyiga Bøĳjiga Ƴenzna spet pardobitə. O, kakó bo mirno umərl, kdor se je Ƴe tukej svoyih gréhov spokoril!

Və tém Ƴivľenz je Ƴe tréba nekako svoj kriĳ nositə. Pa kakó majhne so vse nadloge téga kratkega Ƴivľena na zemľe protə véĳne dobrotə, ktero bomo po nəh doseglə! Vse trpľene və tém Ƴivľenz je ųelo nəƳ protə pəklen-skem mukam, kterəm Ƴ' nim zamoremo oditə. Trpľene sə Bog izvolə duwe nase navezate.

Kdor kriĳ ľubə, mu ga je lahko objete in nositə. Trpľene, kterəga Ƴľovek ne trpí iz ľubeznə do Bogá, ne zasluĳ nobenəga povraĳila, naj bə bilo tudə we toľko. — Pomisľete, de Bog nekolə vey trpľena ne powle, kakor kar ga duwa prenestə zamore, in de je Ƴalost-nem zmirej bliž; tadej bodate sųrĳne! Vsaka

stopína téga svatá nas prepriča, kakó malo varnosti de je par zadovolnosti téga xivlena, ce je va tarplena ne izvemo. Tarplene, za notrano zadovolnostjo skleneno, kaze pravz pot, po kterem se za Jezusam Kristusam hode. Le po krize je mogoce pardobiti tisto veliqastvo, ktero nam Kristus va nebesih hranz.

O, de ba vam mogla vdihniti svoje prepričane, de so nadloge milostz, ka jih Bog tistem dodeluje, ktere lubz, de ba jih zbudil in poduyil, de naj jim yasne spremenlive ruzi ne bodo va yisz, ampak de naj sa za vso mojjo parzadevajo doseya véyno xivlene! Kakó ba mogla va tém xivlenz navzga Gospoda prositi pokoja, ko on sam, dokler je na zemle xivel, nekole né vxil pokoja! Ce se tudz moja mesena natora yasz tarpленu vstavla, vznder ne more omajate mojiga sklepa vse iz lubeznz do Bogá terpéts. Néka pobožna duva, *) ktera skoze wtirdeset lét nobèn dan né bila brez boleyn in tarplena, je veykrat rekla, de se ji vse to le nelo malo zdi, ako pomisz, de je sa svojimz gréhz morebitz pekél zasluzila. — Naw Gospod ma je rekel: „Pot tarplena je pot va nebesa; ko to resniço prav spoznaw, jih bow za menój vred milovala, ktere le skzrbe in sa parzadevajo po nasprotnem potz hoditz.“

*) Taka tarpinka je bila tudz sveta Terézija. Je iméla mnoge bolézna va svojim xivlenz, posebno na sarnz, in dvajset lét ji je vsak dan teško parwlo, tar je blevála.

10. *Od preganana.*

Kakor kole moja mesena natora preganane obyutę, in tekko prenaua; se le vendar duwa takó malo iz nega storí, de ne umém kakó more oboje skupej obstati. Se me zdí, kakor de bę bila moja duwa o preganane in terplene na kakem sedexę, in bę vse to, takó rekóy, za podnoęje imęla. Če pomislęm sodbo, ktera je bila nekędej nad nauęm Zveliqarjem storjena, spoznam, de je vse, kar bę se zoper me moglo reęę, men ko nauę. Kar sem se molitve terdno poprijela, nęsem yutila nobene nevole nad svojimę preganavnę. Če so me neęh krivine yase tudę nekolęko we zmotile, vę nevolu in jezo me nęso veę mogle prępravitę. Le mesenęga, gręwnęga ylovęka vę nas se morejo nauę sovraęnęke lotitę, in po zasluęenę naj on terpi, de le nauwa duwa nepowkódošana ostane. Kędar se je duwa popolnoma Bogú vdala, je veę ne gane ne dóbrotne hudo, kar od ne govore.

Vsako preganane in terplene se duwe polajwa, kędar zaęne svojo sreęo vę to stáviti, de se terplena svojiga Odręwenika vdeleęęje. Se le pravę to krię objematę, ako nam narmanwęga opravlána né moy prenestę, tudę takrat ne, ko moramo spoznatę, de je resnięno? Če tudę ko valóvę preganana bijejo, in yase na videz nauę Odręwenik spi; zapovęduje le vendar vihárju, in mu reęę, kędar nar huje dęvjá, dęstekrat nanaglema umolknitę. On ho-

če, de van kližmo, ker negova neskončna
lubežen vse poskuš nas pobolwatz.

Vse húdo, kar so od mene govorilz, me
je dalo spoznatz, de bz se bilo po vse pravinz
we veliko vej lahko reklo; zakaj če tudz tisto,
kar so rekłz, né bilo rės, sëm pa vz tołko
druzeh ržyéh Bogá razxalila, de so we prav
zanawlıvo zž mənój ravnálz. Ena krivíqna ob-
tozba, če jo molče in volno potzrpemò, zda
vej pər nawzh zopzrnkzkh, ko nar lépwz opo-
minevána. Deszravno bz bilo qasz pərpuqeno
izgovárjatz se, postavzëm, kedar bz se sžner u-
tegnílo pohujwane dajatz; je vnder tréba mo-
dróste in ponixnostz, de se razloqz, alz bz bi-
lo to vz rəsniqz koristno, alz nas pa le lastna
lubežen kž tému xene. Misel, de smo od Bo-
gá odpuqene vszkh gréhov zadobilz, nam po-
lajwa drugzëm odpustitz, in zž razxalnikz sprá-
vitz se. Če molitzv duwe ne naklonz h' krot-
kostz in pərzanawlıvostz, in vz néj ne obrodí
terdnzga sklepa odpustitz sleherno preganane,
je molitzv brez qéne, in pobožnost tanzga qlo-
véka satanova slzpotíja.

11. *Od spomina vz vpriqnost Bøxjo.*

Ako ravno vémo, de je Bog pər vszkh na-
wzh déłkh vpriqžen, nam je vnder na nawzëm
zvelíqanz takó malo lexqče, de se skorěj nž-
kolz ne spomnzmo te rəsniqe. Vsak pogled vz
nebesa in vsaka misel vz Bogá ima svøje po-
vraçílo. Ko bz se pərzadjalz svøjiga Bøxjiga
xenena, ktere vz nawzëm sžrñz prebiva, zmirzj

vz prav živem spominu iméte, bž ney ne mo-
gla lubite, kar je minlívzga.

12. *Od notranega miru.*

De zadobemo vnanz in notranz mir, kž nam ga je Jezus tolskan pšporočil; je tréba pšvzq, de svøjiga bližnega ršniqno lubemo, drugzq, de vse natvezene na stvarí popolna-
ma zataremo, in tretjiq, de smo ponižne. Ako ne krotmò védno svøje tšrme, bo zmirej kej nau notranz mir bégalo. Prave notranz mir je sad združena duwe zž Bogam; zapelívz mir, kterzga jih veliko vz nar veqšh gréžh živa, je znamne združena duwe zž pšklen-
skem duham. Ta zapelívz mir vdaja satan ve-
likokrat duvam, ktere so na gréh navezane, de bž jim ubranil pš Boga pomoqž iskate.

13. *Od svetzga obhajila.*

Milost svetzga obhajila je veqž od milostz Kristusovega vylovéyena; vz tém namzq je Sin Bøxi ljudém vz zvelíyane svøjo Bøxjo natoro zž zemelskem telesam ogarnil, vz zakramenz svetzga altarja pa hoye vse ludí svøje Bøxje natore vdelezite. Ako le enkrat zž ršniqno lu-
beznejó in zž živo vero kž svetzmu obhajilu pšstopzmo, nas bo ž zž nebøkzme zaklade obogatilo; kolžkan bol, qe ga veqkrat prej-
memo!

Pomislzte, sz kólžkowno lubeznejó se nau Gospod vz tém presvetem zakramenz za nas

daruje, kakó vse vabá ga prejeta, in de sa tista, která se ne redó sa tém kruham, nakopávajo véyno smert. Ako noyemo slépí bité, in luyz vere popolnoma zavréyú, ne moremo dvomitá, de po svetém obhajíle Jezus Kristus vž nas prebiva. Ohranujte se po svetém obhajíle, dokler morete, vž Bøæji vpriynosté, ye vas pokoruyúna drugám ne kliye, in bodzete dël yasa takó vž duhé zbranz; zakaj Gospod vas ne bo jenal uyíté, ye se to tudé prenej ne zaznava. Kakó je nespametno tista yas, ko je Gospod vž nas po svetém obhajíle, vž nemar puuyate, in se mu ne pærbliyaté, ker ga tukej, takó bliz nas, lahko vséga prosémo! — Ko gre Stvarnek prebivat vž duwo, prexene lubezn do stvarí iz né.

Kedar ste pær sveté mawé, in ne prejmete vž djanz Gospodovzga telesa, se ga tudé po duhovno lahko vdælezate. Duhovno obhajílo je ravno takó sveto kakor koristno. Kedar æelsté po duhovno bité pær svetém obhajíle, se morate ravno takó vž svøjim duhé zbraté, kakor kedar sveto réwne teló vž djanz prejmete. Ker smo po tém takém za veyú milosté pærpravné, nam jih ta dobrótlivé Øye ne neha dælité, in svøje lubezné preyudno vž nawo duwo vlivaté.

14. Tudé po veykratnéh padjéh ne obupajmo.

Ako veykrat padete, naj vas to ne ostrawe dalej ité. Na zadne vam bo Bog vawo dóbro volo in vawe stanovitno pærzadováne poværnil za zaxeleném sadam. To reuyem, de sla-

be duwe ne obupajo, ampak v Bøxje usmile-
ne zaupajo, ye so tudz same krive svojih pad-
nov. Bøxja neskonyna milost, ke zanawa na-
wz slabostz, ne bo gledala na velikost nauwga
dolga, ampak nam bo veliko odpustila, de nas
sebz perdobí. Ne yudimo se, de duwe, ke so
æe deleq perwle v duhovnem xivlenz, spet v
zmote in gréhe zajdejo; le ye dolgo v nzh
ostanejo, se je po pravihz yuditz. Nauw pad-
nz naj nam dajo spoznatz svojo revo, in naj
takó pomnozajo v nas luq pravzga spoznána,
de sz nelo húdo v prid in dóbro oberremo. Ako
sz se po svojim padnz z rsninyo pokoro spet
z Bogam správil, ne bode po tém veq nepo-
kójin zavolo pretklega.

Veukrat perpustí Bog kake duwe zmotite
se, de hz pomnóxil neno ponižnost, in ji per-
pomogel po spoznánz svoje revujene in po rsn-
inyem sklepe pobolwana zvestéje sluxite nauw-
mu Gospodu, kakor smo vídile per veq svetní-
keh. Predn sam z Bøxjo pomoujó na zadne
lésam perwla, kjer sém zdé, sém v svojim
xivlenz védno padala in vstajala. Gledal sz,
o moj Bog! ne na velikost mojih gréhov, am-
pak le na moje æele tz zvestó sluxite, in na æa-
lost, ke jo yutem, de v to némam potrebne mouí.

15. *Od posnemana in yevjena svetnikov.*

Hudóbnz duh nam vdaja velikokrat misel,
de je to prederznost, ko se hoye yløvek takó
visøko povezdvižnize, de be bil svetnikam enak,
ker je nam gréwnem ludém le mogoye yudi-

ta se nad njih delá, ne pa jih posnemata. Téga ne tajím vséga, in le rečem, de moramo na tanko razložitá, kaj nam je posnemata, in nad yém nam se je le yuditá. Takó bž bilo, postavem, naprúno, ko bž se hótel slab in bolehen ylovák zelo sž postam in zž drugama pokoríla obloxíta, ko bž hótel vž puujávž prebívata, kjer bž ne imel kej xívétž, in bž mu ne bilo náy polajvano, itd. Vžnder pa moramo pomíslíta, de nam je, yž se pžzadujemo, zž Bžxjo pomoyjó mogoye príta do ršsníyngá zanzeyvána svatá, negove yastí in negovžga blagá, ko bž bili tudž od nature na to takó navezane, de bž méníla, de se bo dno spod našh nog uměknílo, ako se (nepotrěbnžh) posvatnžh skerbí znebamò, in duhu vdamo. Tudž posnemamo svetnike (kar zadéne nžh pokoríla) lahko vž nžh lubeznž do samotnostž, do moluyostž in do tanžh yednost, ktere tému slabžmu zemělskěmu telesu ne wkodžejo. Ko vidžmo druge vž djanz opravlatž yednostž, ktere so se nam poprej nemogoye dozđevale, nas ta zgléd spodbada jih posnemata.

Yž da Bog svetnikam pomoy nam vž posebnžh okólžuyenah na stranž statž; je mene lastna skuwna zuuyila, de nam svetz Joxef vž vsžh ržyéh na pomoy pride. Tudž na nar víwž stopnž ylověwke popolnostž potrebujemo prōwne presvete đevíne in družžh svetnikov.

16. *Od skušnjáv, gréha, smertě, pekla in nebes.*

Hudóbně duh podira tistem, kě se hoče-jo Bogá prijete, něh dóbre sklepe. Ker satan védno yuje nam to ubranite, boděmo zmirej vč skerbě in pazně. Gospod, kterěmu služe, je vsěgamogóyěn, in hudóbně duhově so le negově suzně; torej nam, dokler smo vč negově službě, ne morejo wkódovate. Satan popade le tiste, kterě se ga boje, alě druge, kě mu jih Bog pčrpustí nadlegovate, de bč něh kre- póst skusil, in něh svetóst pomnóxil. Če tudě vsě peklenkě duhově zoper nawo duwo vstane-jo, se ji né nčy batě, ako se oborčě sč kri- xem nawěga Zvelíyārja. Ko sčm zč blagoslov- leno vodó pokropila mčsto, kjer mč je satan pčrzadjal; je zginil, in ga né bilo več nazaj.

Kdor pada védno vč smertne gréhe, ne bo odwčl pogublenu, ako ne sklene ogibatě se vsa- ke pčrločnostě, kjer bč utegnil Bogá razčalite, de sč tčm sčryněm sklepam negovo usmilene nase potegne.

Prečej po smertě bomo vse razčalena Bč- xje ob enčm pogledě pregledalč. — O, de bč pač védalč vsě, kterě brez strahú gčrde pre- gréhe poučnajo pred Bčxjim obličjen, sč ká- kouněmč strawněmč maděč grčh duwo ognusč! Kaj bo obyutila uboga duwa, ko bo po zadně včjskě sč smertjo, ne de bč po nadlogah in bo- lečínah na zadně pčkoj včivala, neusmilenčm, neizpčrsněm pčklenkčm duhovam pčrula vč ob- lčst, in bo tarpčla vč pčklenkčm brezně vse mu- ke včyčnčga pogublenu!

Druva praviqneh zagleda beræ, ko se loyæ od téga telesa, vse tisto, kar ji je bilo poprej neumévna in nepresledna skrivnóst. Kdo zamore razumétæ lepoto nebewkeh podob, zlastæ obliqja nauzga Bøxjiga Zveliqarja! To je lepwa od vsæga, kar se mislite zamoremo. Nar xivéji domiw.láva se ne more mislite svetlobe te luyæ, we ηælo ne slabe podóbe tistæga veliqastva, ktero je Gospod menæ dal vidite, in je vse moje poyutke grøzno prijetno poxivilo, me vsò æ ve-selem napolnilo. Nékædej sam ostala dæl ko eno uro væ tém stanæ. Naw Gospod je stal védno bliz mene, in mæ je razodæl spet prequdne ræqí, ke se ne dajo izreyæ; pøtlej mæ je rekæl: „Glej, moja hqi! kaj ljudje takó po nemarnæm zgube, qe moje vole ne dopolnæjo, in ne pozabæ jim téga povédate.“

Moj Bog! æakaj je nawa vera takó mertva, de gotova resniqa, de bo praviqnem æ dóbrem, in hudóbnæm se hudæm poverjeno, pæ nas takó malo æda?

Hvalen bode Jezus Kristus!

